

Κι έτσι τα στρα-
τόπεδα συγκέ-
ντρωσης ξανα-
εγκαταστάθη-
καν στον πολι-
τισμένο κόσμο.

Point blank

ο φόβος πουλάει λαχεία

Το τετριμμένο του καθημερινού περνάει απαρατήρητο από τη θεωρία. Κι όμως: εδώ φωλιάζουν δράματα, δράματα μικρά, δράματα πυκνά. Που υψώνονται και εξουσιάζουν.

Το «νόημα της ζωής» έγινε δεκτό για καιρό σαν παιχνίδι - κρυμμένου - θησαυρού. Κατέληξε ένα ρουτινιάρικο week end, blind end. Και η ταπεινότητα του κορεσμού απέμεινε να δοξάζει την ανία, γιατί αυτή είναι το περιβάλλον του. Τα πανηγυρικά εγώ, κούφια σα μπαλόνια, ζαρώνουν και γερνούν, γερνούν από μέσα προς τα έξω. Μοναξιά. Δείτε την στα αγχωμένα πλήθη. Δείτε την που αστράφτει στην αγορά. Δείτε την στις ανέραστες σχέσεις. Δείτε την στον θρίαμβο των συμβάσεων.

Δείτε λοιπόν: εδώ οι φόβοι γίνονται ελκυστικοί. Εδώ, σ' αυτές τις σκιές, τις σκιές των σφιγμένων προσώπων, των ακαμψιών, των υστεριών, των αναιδών λέξεων, των κομμένων αναπνοών, των βιαστικών βημάτων, εδώ, σ' αυτές τις σκιές, τις σκιές των ωμών υπολογισμών, των βαριεστημένων χειρονομιών, των αθών προκαταλήψεων, των διαταγών και των συμβιβασμών, εδώ, ναι εδώ, στις μητροπόλεις, στις σκιές των επιπλώσεων, των διασκεδάσεων και των φαρμακείων, στις σκιές των γηπέδων, των οθονών και των αδιακρισιών, εδώ λοιπόν, στις σκιές των αδεξιών σιωπών, των πνιγηρών απολαύσεων, των δεκτών βιασμών, των προγραμματισμένων αναστολών, εδώ ακριβώς κάποιος φόβος μεγάλος αγαπιέται και πάλι. Τρώει ήρεμα τα σωθικά, λυσσάει ρουτινιάρικα, κάνει τον περαστικό για να στοργυλοκάτσει, γίνεται οικείος... Γίνεται οικείος και κερνάει.

Για την θεωρία ο φόβος είναι ανάξιος προσοχής. Για την καθημερινή ζωή είναι κεφάλαιο. Κι εκεί σκοντάφτει πάντα η καλοστεκούμενη ανάλυση. Αποφεύγει τη γνωριμία με τα υπόγεια, ώσπου εκείνα ξεχυλίζουν.

Τί σχέση έχει ο φόβος με... Άπαξ και το θέμα εκτεθεί έτσι αρχίζει ο εξορκισμός. Το υφάδι χωρίζεται απ' το σιμόνι. Η καθημερινότητα διαλύεται θεωρητικά, και η καταισχύνη της γίνεται ξανά αόρατη: να σωθεί ο λαός, η κοινωνία. Τί φταίει; Ξεγελιέται...

Κι όμως: ο φόβος είναι μερδικό του καθενός, και μόνο έτσι είναι. Τα χιλιάδες μικρά ελεεινά πανηγύρια του είναι που συντίθενται σε πολιτικό πρόγραμμα. Κι όχι το ανάποδο. Γιατί αλλιώς δεν θα είχε υπάρξει ποτέ τίποτα άλλο από φόβους. Προγραμματισμένους, οργανωμένους, διατακτικούς. Κι όμως έχει υπάρξει. Υπάρχει. Το ξέρουμε. Σαν εξαίρεση - αλλά από τα κάτω. Εκεί που το όπιο ζητιέται - ή όχι.

Η θεωρία μπορεί να διστάζει - η πράξη όμως δεν πρέπει. Σ' αυτές τις πόλεις που η εθελοδοουλία γίνεται παρηγοριά, οι πράξεις χρειάζονται τον πόλεμο όσο και τον έρωτα. Ο πόλεμος όσο και ο έρωτας χρειάζονται την διάπραξη τους. Τίποτα λιγότερο, τίποτα μετριότερο.

Πώς μπορούμε να διστάζουμε στην έκκληση της *μητροπολιτικής ποιητικής δράσης*; (Μήπως από φόβο;)

porca skupa

Οι ήρωες χέζουν όπως ο καθένας.

Γιαυτό δεν θα δείτε ποτέ κανέναν

σε τέτοια στάση.

Είναι φυσιολογικό, είναι αντιηρωικό.

Υπάρχουν πολλές εικόνες από ήρωες.

Πολλές διηγήσεις για ήρωες. Πολλά μνημεία,

πολλές εικόνες, πολλές αφίσες,

πολλά μπλουζάκια,

πολλές φήμες.

Τίποτα όμως ταπεινό. Θαρρείς ποτέ δεν

χωράνε οι ήρωες σε καμινέδες.

Οι ήρωες χέζουν όπως ο καθένας.

Μπορεί να ξιπηήσουν το βράδυ.

Να προχωρήσουν στο σκοτάδι

οδηγημένοι από το αλάθητο ένστικτό τους.

Μπορεί να μη δουν την σκούπα

που γέρνει στο τέλος του διαδρόμου.

Μπορεί να μπουρδουκλωθούν

και να χάσουν την ισορροπία τους.

Τότε θα βάλουν αμέσως το δεξί χέρι

προς τα κάτω, σα να τραβάνε πιστόλι,

για να μην σκάσουν σαν καρπούζι.

Και θα σπάσουν τον καρπό.

Αυτό ακριβώς μου συνέβει προχτές.

Όπως όλοι οι ήρωες έτσι κι εγώ

δεν μπήκα στον καμινέ.

Έμπλεξα σε καυγά νυχτιάτικα.

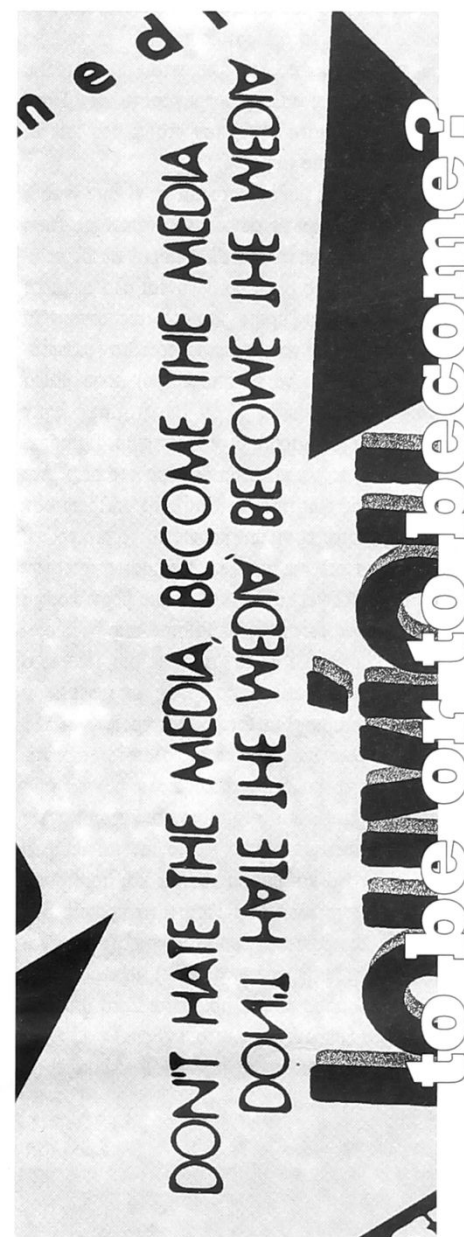
ΤΕΧΤ έκδοση της λέσχης κατασκόπων του 21ου αιώνα Ιούnius 2002

πολεοδομία και δημόσια τάξη

αθήνα οχυρωμένη πόλη

κυκλοφορούν ακόμα: απο τη σειρά ΤΕΧΤ: περί της (ανομολόγητης) καταγωγής των ρατσιστικών ιδεωδών της Ελληνικής κοινωνίας και περί της (ομολογημένης) χρησιμότητάς τους

απο τη σειρά VERSUS: περί πολέμου

Αυτό αριστερά είναι σύνθημα (πο σωστά: υπόδειξη) από αφίσα του indymedia της αθήνας, των αρχών του Ιούνη: «μην μισείτε τα μίντια, γίνετε μίντια»...

Θα μπορούσαμε να χαμογελάσουμε μόνο, αφού αποκαλύπτουν οι ίδιοι οι εμπλεκόμενοι σ' αυτήν την υπόθεση (πολύ καλύτερα απ' όσο θα μπορούσαμε εμείς) τον φανερό καιμύ τους: να βρεθούν στην «ελευθεροτυπία» ή σε κάποιο κανάλι. Αν επανερχόμαστε δεν είναι λοιπόν για να επαναλάβουμε την διακηρυγμένη μας απέχθεια. Στο κάτω κάτω πότε η αριστερά ήταν εναντίον των μίντια για να είναι τώρα;

Το θέμα όμως πάει μακρύτερα από εκεί που φτάνει η απέχθεια μιας κούφιας λυκόπουλης της αριστεράς. Κι αυτό γιατί η μεσολάβηση περνάει την δική της κρίση μέσα στη γενική, και πρώτα με λογικό περιεχόμενο, ε, όλοι αυτοί οι αυτές είναι βέλματα.

Δεν είναι μυστικό για παράδειγμα πως ο επιχειρηματικός κύκλος των μίντια στην Ελλάδα βρίσκεται σε συνθήκες σιωπής και με τα δόντια συγκρατήσιμα κατάρρευσης. Τα ίδια συμβαίνουν σε όλον τον αναπτυσσόμενο καπιταλισμό, με κορυφαίο προς το παρόν επεισόδιο το φαλέμντο διάφορων ιερών επιχειρηματικών τεράτων της συνδρομητικής τηλεόρασης.

Τί συμβαίνει; Μήπως το «κοινό» έχει αρχίσει να αποστρέφεται τα μίντια (όπως φαίνεται να ανησυχούν αυτοί της διπλανής συμβουλής); Εν μέρει, και σε κλίμακα που δεν μπορεί να καταγραφεί με ακρίβεια για όλα τα μέσα (η καταμέτρηση της τηλεθέασης της «ελευθέρης» τηλεόρασης για παράδειγμα είναι μια μεγάλη απάτη της λογιστικής) αυτό συμβαίνει. Και μαζί εκείνο που είναι η σκληρή αλήθεια για το οικονομικό κύκλωμα των μίντια είναι πως πηχίζεται πολύ ισχυρά κάτω από ένα διπλό βάρος: αφενός των υπερκτιμήσεων για το ως που μπορούν να φτάσουν τα έσοδα απευθείας από τους πελάτες, αφετέρου απ' την συρρίκνωση του κύκλου εργασιών των διαφημιστικών εταιρειών, πάνω στις οποίες στηρίζονται.

Στην μικρή φτωχική Ελλάδα αυτή η διπλή αιτία και τα αποτελέσματά της εκδηλώνονται με διάφορους τρόπους. Κανάλια και ραδιοφωνικοί σταθμοί, που στηρίζονται οικονομικά στις διαφημίσεις, νοιώθουν όλο και πιο καυτή την ανάσα του αδιεξόδου... Κι αν προς το παρόν η λύση είναι να μην πληρώνουν όσους μπορούν (συνήθως τους μεσαίους και κατώτερους δημοσιογράφους ή διάφορες ειδικότητες τεχνικών), και το άλλο μισό της λύσης είναι (για όσα μπορούν) να «επενδύουν» στην προβολή της πλέον βάρβαρης αθλιότητας, ξέρουν όμως πως επικείται αργά ή γρήγορα ένα γενικό ξεκαθάρισμα. Το κόλπο της συνδρομητικής είναι πολύ μακριά από τα όρια της επιβίωσης, και ούτε λόγος φυσικά για 2 κανάλια. Τα περισσότερα περιοδικά «ποικίλης ύλης» έχουν μια σταθερή κυκλοφοριακή πύση που την συγκρατούν, όσο μπορούν, με διάφορα «δώρα» / υποπροϊόντα. Όσο για τις εφημερίδες, αφού εξάντλησαν το περιθώριο να αυξήσουν την κυκλοφορία τους μέσω κουπονιών (με απογοητευτικά αποτελέσματα μεσοπρόθεσμα) το έχουν ριζίσει σε έναν ανελέητο διαφημιστικό πόλεμο που τις

κάνει ακόμα περισσότερο σκουπίδια από όσο είναι μόνες τους.

Είναι σαφές ότι η έκρηξη της μεσολάβησης γέμισε το στερέωμα με πολύ περισσότερα άστρα από όσα είναι οικονομικά βιώσιμα και πολιτικά απαραίτητα. Είναι ακόμα σαφέστερο όμως πως το προσωπικό των μίντια, είτε απέλαυσε τις παχιές αγγελάδες της κρύσης εποχής είτε έγλειψε μόνο τα κόκκαλα, είναι παντελώς ανίκανο πλέον να κάνει «σοβαρή ιδεολογική δουλειά» για λογαριασμό του συστήματος: πλην φυσικά της ακατάσχετης ροπής προς την σκουπιδολατρεία. Προσωπικό ανύπαρκτων διανοητικών δυνατοτήτων εν γένει, με κοινωνικές εμπειρίες αποκλειστικά μέσα από την κλεισούρα του life style, ικανό στον καριερισμό και ανίκανο ακόμα και να αρθρώσει μια πρόταση με λογικό περιεχόμενο, ε, όλοι αυτοί οι αυτές είναι βέβαια τα πρώτα παιδιά των μίντια αλλά εντελώς άχρηστοι πλέον για τη δύσκολη δουλειά του σκληρού ανταγωνισμού μεταξύ επιχειρήσεων. Το ζήτημα δεν είναι πως δεν μπορούν να διασπείρουν άλλο την βλακεία - μπορούν ακόμα. Το ζήτημα είναι πως το σύστημα χρειάζεται ήδη εξυπνότερους για να κάνουν αποτελεσματικά μια τέτοια δουλειά.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες έρχονται μερικοί εθελοντές του μεταρρυθμιστικού σχεδίου για να προτείνουν τί: **μην μισείτε τα μίντια** (θα μπορούσαν να πουν: λυπηθείτε τα!) - **γίνετε εσείς τα μίντια**. Τί σημαίνει αυτό; «Απελευθέρωση» μέσα στην ελευθερία; Κάπως έτσι λανσάρεται, για όσους δεν ξέρουν ή δεν καταλαβαίνουν πως η μόνη «απελευθέρωση» υπό τις παρούσες συνθήκες είναι του κεφαλαίου. Σημαίνει όμως, μέσα και κάτω από την «απελευθέρωση» κάτι πιο ουσιαστικό: μαζική και εθελοντική αναπαραγωγή των όρων της μεσολάβησης. Με την ελπίδα της «βελτίωσης» της «ποιότητας» της.

Με άλλα λόγια: **γίνετε εσείς τα μίντια για να εισάγετε το «αληθινό» μεσολαβητές, πο «πραγματικό»** (μέσα στην πραγματικότητα δηλαδή), **πο εύστοχοι, πο καλοί χειριστές του ψεύδους της μεσολάβησης.**

Δεν είναι βέβαια καμιά πρωτότυπη συμβουλή. Όπως οι διακογραφικές πολυεθνικές έπρεσαν κάποια στιγμή με τα μούτρα στις «ανεξάρτητες» για να βγάλουν κάτι πιο «καινούργιο», όπως τώρα οι μεγάλες εταιρείες του σινεμά έχουν πέσει στο κυνήγι των μικρών και ανεξάρτητων «παραγωγών» (αφενός για να βρουν φρέσκο αίμα, αφετέρου για να απαλλαγούν από τις υπερβολικές απαιτήσεις που έχουν οι ντίβες του θεάματος) έτσι και οι μνησιοκράτορες παρακαλάνε «γίνετε εσείς μίντια» («ανεξάρτητα» αφεντικό; ανεξάρτητα παιδί μου, δεν με περάζει...) μιας και ανανεώσουν τόσο το προσωπικό και την μεθοδολογία τους όσο και το κοινό τους.

Ωραία... Αν βέβαια τα indymedia είναι ένα, πο προχωρημένο οπωσδήποτε, i.e.k. δημοσιογραφίας, και περιμένουν τα αφεντικά εκπαίδευση σε στοιχειώδη αξιοπιστία από κει, ε, τότε σωθήκανε...

Αλλά αυτό είναι ένα πρόβλημα που δεν μας αφορά.

απορίες

Δεν θα ήταν χρήσιμο

αν

το Ανώτατο Ον

είχε κανονίσει έτσι

ώστε οι πιστοί του

να πετάνε;

Τότε

εμείς οι άπιστοι

θα βρίσκαμε όλη τη βδομάδα

χώρο για τα μηχανάκια μας.

Και το σαββατοκύριακο

θα πηγαίναμε βόλτα

να παίζουμε

με τις σφεντόνες.

Πότε νοιαστήκαμε να προετοιμαστούμε επί ένα χρόνο για κάτι; Πότε το κάναμε; Για ποιόν και για τί;

Μήπως για τα σαπιοκάραβα που τα βουλιάζουν στο αιγαίο μαζί με τους φυγάδες; Μήπως για εκείνους, για εκείνες που σκοτώνουν στα βουνά και στις χαράδες των συνόρων; Για τους στοιβαγμένους στα υπόγεια, για τους εξοντωμένους στα αναμορφωτήρια και στις φυλακές, για τις χιλιάδες που τις κάνουνε πουτάνες; Για εκείνους που περπατάνε και τους φτύνουν;

Πότε νοιαστήκαμε να βάλουμε στους εαυτούς μας μεγάλους στόχους; Πότε οργανώσαμε την μεγάλη σύγκρουση; Για ποιόν και για τί;

Μήπως για αυτούς κι αυτές που πετάγονται απ' τα σχολεία στα σκουπίδια του μέλλοντος; Μήπως για τους άλλους που πρέπει να πεθάνουν μια ώρα αρχύτερα, να αδειάζουν τη γωνιά; Ή μήπως για τους λίγο μακρινότερους, τους «έξω», που ποτέ δεν

θα μάθουμε με πόσο από τα κατακάθι της δικιάς τους ζωής φτιάχνουν τα ρούχα μας;

Πότε δεσμεύσαμε τους εαυτούς μας σε έναν μακρόχρονο σκοπό; Πότε ξεστομίσαμε μεγάλες υποσχέσεις; Για ποιόν, για τί;

Ποιοί είμαστε λοιπόν που με τέτοια ευκολία λέμε ότι είμαστε έτοιμοι και πρόθυμοι να το κάνουμε τώρα... για μια «κόκκινη ζωή»... για ένα προβεβλημένο μπάχαλο... για ένα πουκάμισο αδειανό; Μήπως αυτοί που ονειρεύονται εύκολες συγκινήσεις; Μήπως αυτοί που έχουν την πολυτέλεια να σπαταλούνται και να σπαταλούν; Μήπως αυτοί που δεν χρωστάνε τίποτα και πουθενά;

Ποιοί είμαστε λοιπόν που έτσι εύκολα, σαν έτοιμοι, σαν κατάλληλοι, σαν από ανέκαθεν γενναίοι, ακονίζομαστε...; Πότε στρώσαμε τον κώλο μας, για τί;

Κάτι τέτοιο ρώτησε μια ψυχή. Κι απάντηση δεν πήρε.

καλή διάθεση

Όταν έρθει ο ιδιοκτήτης για να του πληρώσεις το νοίκι Ιουλίου

μπορείς να του πεις ότι δεν είσαι εσύ

οτι είσαι η μετενσάρκωση της Ιωάννας της Λωραίνης

και οτι το αυτό επιθυμείς και γι' αυτόν

μπορείς να του δώσεις παγωτό

και να μιλήσετε για τα παιδικά του χρόνια

μπορείς να του πεις οτι το νοίκι

Ιουλίου

το πλήρωσε πέρυσι το Νοέμβριο που έκανε ζέστη.

Μιλώντας γενικά όταν βράζει ο τόπος

ακόμα και οι εννοιαστές τρελλαινούνται.

...και το «όνειρο» όνειρο, έτσι; Ούτε ιδιοκτήτες, ούτε εφοριακοί... μια καλνίτσα στην ερμηιά, όλα hand made, και να κνηγγάμε ινδιάνους...

ο κόσμος που μίκρυνε Η ιδέα οτι ο πλανήτης είναι ένα χωριό παραμένει δημοφιλής και αποδεξιμη... αν και μόνο μεταξύ ανθρώπων που έχουν εγκαταλείψει από γενιές τα χωριά. Η ακαριαία μετάδοση εντολών, εικόνων και ήχων στην επιφάνεια της υδρογείου αποδεικνύει ότι οι αποστάσεις έχουν μικρύνει. Ή έχουν εξαφανιστεί. Η ευκολία των μετακινήσεων για τις ευάριθμες ελίτ δείχνει το ίδιο.

Όμως αυτή η σμίκρυνση του κόσμου που παραμένει απέραντος θα έπρεπε να θεωρηθεί μόνο μια καινούργια περίοδος αλλοτρίωσης. Ότι φαίνεται σε απόσταση δευτερολέπτου δεν είναι διαφορετικό, αλλά μόνο μια αντανάκλαση του ίδιου που φλυαρεί με τον εαυτό του. Οι αποστάσεις δεν έχουν αλλάξει... έχουν γεμίσει με φακούς που τις αλλοιώνουν.

Αυτό που λέγεται αμεσότητα σέβεται τις αποστάσεις μεταξύ των ανθρώπων, γιατί απ' αυτές κερδίζει τον πλούτο της. Μόνο όταν δεν είναι ο ένας η σκιά του άλλου, θεολογική ή ηλεκτρονική αδιάφορο, υπάρχει το περιθώριο για την τέχνη όλων των λεπτών αβεβαιότητων της προσέγγισης.

Βξύ και όσοι πανηγυρίζουν για την εξαφάνιση των αποστάσεων πιστεύουν ακράδαντα πως η ευθελα, η μαμή της ταχύτητας, είναι ο συντομότερος δρόμος. Αυτό συμβαίνει πράγματι μεταξύ δύο σημείων, αλλά οι άνθρωποι δεν είναι σημεία. Οι ευθελες των επικοινωνιών που συστέλλονται τεχνολογικά δεν είναι ο συντομότερος δρόμος. Είναι ο συντομότερος εκτροχιασμός.

άρνηση φορολόγησης;

Το «κάτω το κράτος» είναι ένα πολύ καλό σύνθημα. Οποσδήποτε δεν είναι κάτι που θα επιτευχθεί αύριο... Το θέμα είναι αν και πως μπορεί να γίνει πραγματικότητα κάποτε.

Η ραχοκοκκαλιά του κράτους δεν είναι οι «μηχανισμοί ασφαλείας» - αυτούς ας τους πούμε τα «ξέρια» του. Η ραχοκοκκαλιά είναι η φορολογία. Κοινότυπο, άρα ας το δούμε κάπως αναλυτικότερα.

Η «άρνηση φορολόγησης» αφορά τα εισοδήματα, τα ακίνητα, κλπ. Δεν με αφορά, είμαι «χαμπλόμσθος» και χωρίς ιδιοκτησία. Υπάρχει όμως και η «έμμεση φορολογία», καμouflαρισμένη μέσα σε κάθε οικονομική δοσοληψία.

Υπολογίζω ότι μόνο από τον «φόρο καπνού» (καπνίζω τα πιο φτηνά τσιγάρα της πάτσας) και από τον «φόρο καυσίμων» (οδηγώ ένα 100σάρι παπι) ακουμπάω κάθε χρόνο στο ελληνικό κράτος περί τα 350 χιλιάδικα. Πράγμα που σημαίνει οτι καπνίζοντας και μετακινούμενος στην πόλη συντηρώ από πάρτη μου για ένα μήνα κάθε χρόνο τον μπάτσο που μου θα κόψει επιπλέον χαράτσι «επειδή δεν φοράω κράνος», ή θα μου σπάσει τα μούτρα αν με δει να καπνίζω σε μέρος που «απαγορεύεται το κάπνισμα».

Κι αυτό μόνο μέσω τσιγάρου και βενζίνης. Ο «φόρος οιοιπνεύματος» είναι επιπλέον. Όποιος το παρακάνει έχει πληρωμένα μαζί με τα ποτά και το νυκτοκάματο του μπλόκου που θα του κάνει «αλκοτέστ» και θα τον στείλει για ξενέρωμα στο κοντινότερο τμήμα. Και δεν τολμάω να κάνω υπολογισμό του φ.π.α. που είναι όμορφα όμορφα κωμένος παντού, από τα κωλοχαρτα μέχρι τους λογαριασμούς του νερού ή του ρεύματος, γιατί είμαι σίγουρος οτι συντηρώ όχι μόνο ένα μήνα στους δώδεκα τον μπάτσο «μου», αλλά και τον δικαστή «μου», τον караβανά «μου», και δεν ξέρω πόσους ακόμα.

Αυτή είναι η μικρή, ταπεινή σχέση μου με το κράτος. Είμαι υπέρ της καταστροφής του, αλλά εν τω μεταξύ το

φροντίζω, άθελά μου μεν αλλά αποφασιστικά. Και όσο το πληρώνω μπορώ να οραματίζομαι (κατ' ιδίαν λέει καλύτερα, γιατί οι «ιδέες δεν διώκονται»...) το τέλος του, αν και αυτό είναι απλά μια φρεναπάτη. Δεν ξέρω πως γίνεται να χρηματοδοτείς τον νταβά σου και να περιμένεις να βγει από τη μέση.

Η ιδέα οτι οι φόροι μαζεύονται για να γίνουν «νοσοκομεία και δρόμοι» δεν με συγκνεί. Υπάρχει μια τάση να ιδιωτικοποιηθούν και τα δύο, αλλά πέραν αυτού είναι πλήω φαινότορο πως οι φόροι γίνονται όλα αυτά τα όμορφα πράγματα που ξέρετε, και που σας κάνουν τη ζωή μαύρη. Η δική μου γίνεται χειρότερη όταν σκέφτομαι (αν και προσπαθώ να το αποφεύγω) πόσο βαθιά μπλεγμένες είναι οι μικρές μου δυνατότητες στην συντήρηση αυτού του βάρβαρου κηφηναριού. Τι μπορεί να κάνει κανείς για να μη δίνει δεκάρα τσακιστή στο κράτος στερώντας του τη δυνατότητα να υπάρχει σαν τέτοιο; Να μην καπνίζω, να μην κουνιέται, να μην τρώει, να ανέβει σε μια κωλώνα επάνω και να παριστάνει τον στυλίτη; Να τα μαζέψει και να πάει σε μια βουνοκορφή να κάνει τον άγριο; Και να πειθεί τίποτα από τα δύο.

Θεωρητικά, και καμιά φορά και πρακτικά, μπορεί ο καθένας μας να κάνει τα μούτρα κρέας του αφεντικού (της μισθωτής σκλαβιάς) με διάφορους τρόπους. Αλλά το κράτος, σα συλλογικός εκφραστής όλων των αφεντικών μαζί, στέκεται πολύ ψηλά και πολύ μακριά από τέτοια τσαλακώματα. Αν την ώρα που πηγαίνει κανείς στο περίπτερο, στο μπακάλικο ή στο σνεμά υπήρχε ένας με καπαρντίνα και μαύρα γυαλιά, και απαιτούσε το φόρο θα μάζευε κλωτσιές. Γιαυτό το πράγμα δεν συμβαίνει έτσι. Συμβαίνει με τρόπο που μοιάζει μη ανατρέψιμος (πλνν της στιγμής της «μεγάλης νύχτας» όπου όλοι αυτοί οι χιλιάδες καλοπληρωμένοι κρατιστές θα πιτηθούν από τα ξυπόλυτα τάγματα, εμάς...)

Τί είπα; «Μοιάζει μη ανατρέψιμος»... «Μοιάζει»... Είναι όμως; Αξίζει σκέψη.

1 Σεπτέμβρη 2001: Ανακοινώνονται 14.700 απολύσεις στην Hitachi. Είναι το 4% του προσωπικού της.

2 Σεπτέμβρη 2001: 500.000 απολύσεις έχουν γίνει από την αρχή του χρόνου σε όλον τον κόσμο στους τομείς των τηλεπικοινωνιών, της πληροφορικής, στη χημική βιομηχανία, στην αυτοκινητοβιομηχανία, και σε χρηματοοικονομικές υπηρεσίες (Αυτό εμείς το λέμε «κρίση στην αιχμή της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης».)

2 Σεπτέμβρη 2001: Κάποιος «έγκυρος αναλυτής» (δεν έχει σημασία το όνομά του) παρατηρεί: «Η απορρόφηση μιας κρίσης, περυσιασμένης δεν περνά μέσα από ολόένα χαμηλότερα επιτόκια, αλλά μέσα από την καταστροφική αξίας, καταστροφική επιχειρήσεων, αποθεμάτων, παραγωγικού δυναμικού. Αυτή είναι η λογική του καπιταλιστικού συστήματος, που δεν μπορεί να αποκαταστήσει συνθήκες ανόδου παρα καταστρέφοντας όσα δημιουργήσε, βρίσκοντας το κέρδος ανάμεσα στα ερείπια».

4 Σεπτέμβρη 2001: Το ΔΝΤ στην τελευταία του έκθεση προειδοποιεί για παρατεταμένη κάμψη της διεθνούς οικονομίας...

5 Σεπτέμβρη 2001: Αναλυτές μεγάλων επενδυτικών οίκων προειδοποιούν ότι η διεθνής οικονομία κινδυνεύει από ύφεση προπολεμικού χαρακτήρα, με βασικό χαρακτηριστικό την διάρκεια και όχι την ένταση. (Ακριβώς: προπολεμικού...)

5 Σεπτέμβρη 2001: Σε αμερικανική

αεροπορική βάση στη Νεβάδα αποκαλύπτεται ότι παράγονται απαγορευμένα βιολογικά όπλα (Προφανώς όχι μόνο σ' αυτό το μέρος του κόσμου...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Μικρότερες και εξυπνότερες βόμβες κατασκευάζουν οι ΗΠΑ (Προφανώς όχι μόνον αυτές...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Στους 1,2 εκατομύρια έχουν φτάσει οι απολυμένοι από την αρχή του χρόνου στις ΗΠΑ.

6 Σεπτέμβρη 2001: Ο επικεφαλής της αγγλικής ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας καρδινάλιος Κορμάκ Μέρφι Ο' Κόννορ προειδοποιεί ότι ο χριστιανισμός κινδυνεύει από άλλες θρησκείες.

7 Σεπτέμβρη 2001: Διάρκης πτώση των τιμών των μετοχών των εταιρειών υψηλής τεχνολογίας σε Ευρώπη και ΗΠΑ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η ελβετική αεροπορική εταιρεία Swissair ανακοινώνει ζημίες 684 δις. δρχ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η αμερικανική κυβέρνηση περικόπτει τις κοινωνικές και ενισχύει τις στρατιωτικές δαπάνες.

10 Σεπτέμβρη 2001: Η CIA υποδεικνύει το Ιράν σαν το κράτος με το πλέον ενεργό στον κόσμο πρόγραμμα κτήσης όπλων μαζικής καταστροφής.

10 Σεπτέμβρη 2001: Τυφώνας σαρώνει όλα τα χρηματιστήρια του αναπτυσσόμενου κόσμου καταβαρβαθρώνοντας τα...

Η μήνιμη σας ασφαλώς δεν θα σας βοηθάει στρατηγικά... αλλά το περσινο καλοκαίρι ήταν πολύ παραγμένο. Η σπειροειδής κατηγορία μιας κρίσης που ενδημεί στις καλύτερες στιγμές της καπιταλιστικής «ανάπτυξης», όταν όλα φαίνονται τακτοποιημένα (όταν δηλαδή η συντριπτική πλειονότητα αυτών που παράγουν τον παγκόσμιο πλούτο έχουν γίνει σχεδόν ένα με τον πάτο του βαρελιού) είχε ξεσπάσει κατηγορηματικά 2 μήνες πριν από τον πόλεμο (και σε πέρυσι τέτοιοι καιροί. Το αιτούμενο της αναζήτησης του κέρδους μέσα στα ερείπια ήταν και πάλι, από θεωρητική κατ' αρχήν αποψη, βαθιά επίκαιρο. Τότε λοιπόν...

11 Σεπτέμβρη 2001: Ξέρετε. Μερικά ερείπια στην καρδιά των καπιταλιστικών μητροπόλεων.

Έκτοτε η ιστορία εμφανίζει μια ενδιαφέρουσα όσο και βάρβαρη επιτάχυνση. Ή, πράγμα που είναι αρκετά κοντινό, το «δημόσιο ενδιαφέρον» - μεσοαβημένο από τα μήντια - μοιάζει να εστιάζει περισσότερο από πριν σε γεγονότα «μεγάλης κλίμακας»: οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά... Σε γεγονότα που θα μπορούσαν να ονομαστούν «ιστορικά», με το νόμο της λέξης.

Το πλέον σημαντικό ωστόσο είναι οι ερμηνείες αυτών των γεγονότων. Συμβαίνει εδώ το εξής: η κυρίαρχη ιδέα είναι πως στις 11 Σεπτέμβρη συνέβει κάτι «απόβλεπτο», και πως τα επόμε-

22 Αυγούστου 2001: Ανακοινώνεται μείωση των κερδών της γερμανικής αεροπορικής εταιρείας Lufthansa κατά 70%. (Ενας ακόμα κρίκος στην παγκόσμια «κλαδική κρίση» των αερομεταφορών...)

28 Αυγούστου 2001: Η Ιαπωνική Toshiba ανακοινώνει 18.000 απολύσεις - το 10% του προσωπικού της. (Ενας ακόμα κρίκος στην παγκόσμια «κλαδική κρίση» των ηλεκτρονικών...)

28 Αυγούστου 2001: Ανακοινώνεται η μηδενική αύξηση του ΑΕΠ του γερμανικού κράτους στο β τρίμηνο της χρονιάς σε σχέση με το πρώτο. (Αυτό λέγεται από τα αφεντικά «ύφεση»...)

30 Αυγούστου 2001: Η ανάπτυξη στις ΗΠΑ, για το β τρίμηνο «τρέχει» με 0,2%. (Αυτό λέγεται από τα αφεντικά «ύφεση»...)

31 Αυγούστου 2001: Οι πωλήσεις όπλων παγκόσμια «τρέχουν» με αυξητικό ρυθμό 8%. (Αυτό λέγεται από τα αφεντικά «ανάπτυξη»...)

1 Σεπτέμβρη 2001: Ανακοινώνονται 14.700 απολύσεις στην Hitachi. Είναι το 4% του προσωπικού της.

2 Σεπτέμβρη 2001: 500.000 απολύσεις έχουν γίνει από την αρχή του χρόνου σε όλον τον κόσμο στους τομείς των τηλεπικοινωνιών, της πληροφορικής, στη χημική βιομηχανία, στην αυτοκινητοβιομηχανία, και σε χρηματοοικονομικές υπηρεσίες (Αυτό εμείς το λέμε «κρίση στην αιχμή της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης».)

2 Σεπτέμβρη 2001: Κάποιος «έγκυρος αναλυτής» (δεν έχει σημασία το όνομά του) παρατηρεί: «Η απορρόφηση μιας κρίσης, περυσιασμένης δεν περνά μέσα από ολόένα χαμηλότερα επιτόκια, αλλά μέσα από την καταστροφική αξίας, καταστροφική επιχειρήσεων, αποθεμάτων, παραγωγικού δυναμικού. Αυτή είναι η λογική του καπιταλιστικού συστήματος, που δεν μπορεί να αποκαταστήσει συνθήκες ανόδου παρα καταστρέφοντας όσα δημιουργήσε, βρίσκοντας το κέρδος ανάμεσα στα ερείπια».

4 Σεπτέμβρη 2001: Το ΔΝΤ στην τελευταία του έκθεση προειδοποιεί για παρατεταμένη κάμψη της διεθνούς οικονομίας...

5 Σεπτέμβρη 2001: Αναλυτές μεγάλων επενδυτικών οίκων προειδοποιούν ότι η διεθνής οικονομία κινδυνεύει από ύφεση προπολεμικού χαρακτήρα, με βασικό χαρακτηριστικό την διάρκεια και όχι την ένταση. (Ακριβώς: προπολεμικού...)

5 Σεπτέμβρη 2001: Σε αμερικανική

αεροπορική βάση στη Νεβάδα αποκαλύπτεται ότι παράγονται απαγορευμένα βιολογικά όπλα (Προφανώς όχι μόνο σ' αυτό το μέρος του κόσμου...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Μικρότερες και εξυπνότερες βόμβες κατασκευάζουν οι ΗΠΑ (Προφανώς όχι μόνον αυτές...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Ο επικεφαλής της αγγλικής ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας καρδινάλιος Κορμάκ Μέρφι Ο' Κόννορ προειδοποιεί ότι ο χριστιανισμός κινδυνεύει από άλλες θρησκείες.

7 Σεπτέμβρη 2001: Διάρκης πτώση των τιμών των μετοχών των εταιρειών υψηλής τεχνολογίας σε Ευρώπη και ΗΠΑ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η ελβετική αεροπορική εταιρεία Swissair ανακοινώνει ζημίες 684 δις. δρχ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η αμερικανική κυβέρνηση περικόπτει τις κοινωνικές και ενισχύει τις στρατιωτικές δαπάνες.

10 Σεπτέμβρη 2001: Η CIA υποδεικνύει το Ιράν σαν το κράτος με το πλέον ενεργό στον κόσμο πρόγραμμα κτήσης όπλων μαζικής καταστροφής.

10 Σεπτέμβρη 2001: Τυφώνας σαρώνει όλα τα χρηματιστήρια του αναπτυσσόμενου κόσμου καταβαρβαθρώνοντας τα...

Η μήνιμη σας ασφαλώς δεν θα σας βοηθάει στρατηγικά... αλλά το περσινο καλοκαίρι ήταν πολύ παραγμένο. Η σπειροειδής κατηγορία μιας κρίσης που ενδημεί στις καλύτερες στιγμές της καπιταλιστικής «ανάπτυξης», όταν όλα φαίνονται τακτοποιημένα (όταν δηλαδή η συντριπτική πλειονότητα αυτών που παράγουν τον παγκόσμιο πλούτο έχουν γίνει σχεδόν ένα με τον πάτο του βαρελιού) είχε ξεσπάσει κατηγορηματικά 2 μήνες πριν από τον πόλεμο (και σε πέρυσι τέτοιοι καιροί. Το αιτούμενο της αναζήτησης του κέρδους μέσα στα ερείπια ήταν και πάλι, από θεωρητική κατ' αρχήν αποψη, βαθιά επίκαιρο. Τότε λοιπόν...

11 Σεπτέμβρη 2001: Ξέρετε. Μερικά ερείπια στην καρδιά των καπιταλιστικών μητροπόλεων.

Έκτοτε η ιστορία εμφανίζει μια ενδιαφέρουσα όσο και βάρβαρη επιτάχυνση. Ή, πράγμα που είναι αρκετά κοντινό, το «δημόσιο ενδιαφέρον» - μεσοαβημένο από τα μήντια - μοιάζει να εστιάζει περισσότερο από πριν σε γεγονότα «μεγάλης κλίμακας»: οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά... Σε γεγονότα που θα μπορούσαν να ονομαστούν «ιστορικά», με το νόμο της λέξης.

Το πλέον σημαντικό ωστόσο είναι οι ερμηνείες αυτών των γεγονότων. Συμβαίνει εδώ το εξής: η κυρίαρχη ιδέα είναι πως στις 11 Σεπτέμβρη συνέβει κάτι «απόβλεπτο», και πως τα επόμε-

71 αεροπορική βάση στη Νεβάδα αποκαλύπτεται ότι παράγονται απαγορευμένα βιολογικά όπλα (Προφανώς όχι μόνο σ' αυτό το μέρος του κόσμου...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Μικρότερες και εξυπνότερες βόμβες κατασκευάζουν οι ΗΠΑ (Προφανώς όχι μόνον αυτές...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Στους 1,2 εκατομύρια έχουν φτάσει οι απολυμένοι από την αρχή του χρόνου στις ΗΠΑ.

6 Σεπτέμβρη 2001: Ο επικεφαλής της αγγλικής ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας καρδινάλιος Κορμάκ Μέρφι Ο' Κόννορ προειδοποιεί ότι ο χριστιανισμός κινδυνεύει από άλλες θρησκείες.

7 Σεπτέμβρη 2001: Διάρκης πτώση των τιμών των μετοχών των εταιρειών υψηλής τεχνολογίας σε Ευρώπη και ΗΠΑ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η ελβετική αεροπορική εταιρεία Swissair ανακοινώνει ζημίες 684 δις. δρχ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η αμερικανική κυβέρνηση περικόπτει τις κοινωνικές και ενισχύει τις στρατιωτικές δαπάνες.

10 Σεπτέμβρη 2001: Η CIA υποδεικνύει το Ιράν σαν το κράτος με το πλέον ενεργό στον κόσμο πρόγραμμα κτήσης όπλων μαζικής καταστροφής.

10 Σεπτέμβρη 2001: Τυφώνας σαρώνει όλα τα χρηματιστήρια του αναπτυσσόμενου κόσμου καταβαρβαθρώνοντας τα...

Η μήνιμη σας ασφαλώς δεν θα σας βοηθάει στρατηγικά... αλλά το περσινο καλοκαίρι ήταν πολύ παραγμένο. Η σπειροειδής κατηγορία μιας κρίσης που ενδημεί στις καλύτερες στιγμές της καπιταλιστικής «ανάπτυξης», όταν όλα φαίνονται τακτοποιημένα (όταν δηλαδή η συντριπτική πλειονότητα αυτών που παράγουν τον παγκόσμιο πλούτο έχουν γίνει σχεδόν ένα με τον πάτο του βαρελιού) είχε ξεσπάσει κατηγορηματικά 2 μήνες πριν από τον πόλεμο (και σε πέρυσι τέτοιοι καιροί. Το αιτούμενο της αναζήτησης του κέρδους μέσα στα ερείπια ήταν και πάλι, από θεωρητική κατ' αρχήν αποψη, βαθιά επίκαιρο. Τότε λοιπόν...

11 Σεπτέμβρη 2001: Ξέρετε. Μερικά ερείπια στην καρδιά των καπιταλιστικών μητροπόλεων.

Έκτοτε η ιστορία εμφανίζει μια ενδιαφέρουσα όσο και βάρβαρη επιτάχυνση. Ή, πράγμα που είναι αρκετά κοντινό, το «δημόσιο ενδιαφέρον» - μεσοαβημένο από τα μήντια - μοιάζει να εστιάζει περισσότερο από πριν σε γεγονότα «μεγάλης κλίμακας»: οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά... Σε γεγονότα που θα μπορούσαν να ονομαστούν «ιστορικά», με το νόμο της λέξης.

Το πλέον σημαντικό ωστόσο είναι οι ερμηνείες αυτών των γεγονότων. Συμβαίνει εδώ το εξής: η κυρίαρχη ιδέα είναι πως στις 11 Σεπτέμβρη συνέβει κάτι «απόβλεπτο», και πως τα επόμε-

71 αεροπορική βάση στη Νεβάδα αποκαλύπτεται ότι παράγονται απαγορευμένα βιολογικά όπλα (Προφανώς όχι μόνο σ' αυτό το μέρος του κόσμου...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Μικρότερες και εξυπνότερες βόμβες κατασκευάζουν οι ΗΠΑ (Προφανώς όχι μόνον αυτές...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Ο επικεφαλής της αγγλικής ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας καρδινάλιος Κορμάκ Μέρφι Ο' Κόννορ προειδοποιεί ότι ο χριστιανισμός κινδυνεύει από άλλες θρησκείες.

7 Σεπτέμβρη 2001: Διάρκης πτώση των τιμών των μετοχών των εταιρειών υψηλής τεχνολογίας σε Ευρώπη και ΗΠΑ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η ελβετική αεροπορική εταιρεία Swissair ανακοινώνει ζημίες 684 δις. δρχ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η αμερικανική κυβέρνηση περικόπτει τις κοινωνικές και ενισχύει τις στρατιωτικές δαπάνες.

10 Σεπτέμβρη 2001: Η CIA υποδεικνύει το Ιράν σαν το κράτος με το πλέον ενεργό στον κόσμο πρόγραμμα κτήσης όπλων μαζικής καταστροφής.

10 Σεπτέμβρη 2001: Τυφώνας σαρώνει όλα τα χρηματιστήρια του αναπτυσσόμενου κόσμου καταβαρβαθρώνοντας τα...

Η μήνιμη σας ασφαλώς δεν θα σας βοηθάει στρατηγικά... αλλά το περσινο καλοκαίρι ήταν πολύ παραγμένο. Η σπειροειδής κατηγορία μιας κρίσης που ενδημεί στις καλύτερες στιγμές της καπιταλιστικής «ανάπτυξης», όταν όλα φαίνονται τακτοποιημένα (όταν δηλαδή η συντριπτική πλειονότητα αυτών που παράγουν τον παγκόσμιο πλούτο έχουν γίνει σχεδόν ένα με τον πάτο του βαρελιού) είχε ξεσπάσει κατηγορηματικά 2 μήνες πριν από τον πόλεμο (και σε πέρυσι τέτοιοι καιροί. Το αιτούμενο της αναζήτησης του κέρδους μέσα στα ερείπια ήταν και πάλι, από θεωρητική κατ' αρχήν αποψη, βαθιά επίκαιρο. Τότε λοιπόν...

71 αεροπορική βάση στη Νεβάδα αποκαλύπτεται ότι παράγονται απαγορευμένα βιολογικά όπλα (Προφανώς όχι μόνο σ' αυτό το μέρος του κόσμου...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Μικρότερες και εξυπνότερες βόμβες κατασκευάζουν οι ΗΠΑ (Προφανώς όχι μόνον αυτές...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Στους 1,2 εκατομύρια έχουν φτάσει οι απολυμένοι από την αρχή του χρόνου στις ΗΠΑ.

6 Σεπτέμβρη 2001: Ο επικεφαλής της αγγλικής ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας καρδινάλιος Κορμάκ Μέρφι Ο' Κόννορ προειδοποιεί ότι ο χριστιανισμός κινδυνεύει από άλλες θρησκείες.

7 Σεπτέμβρη 2001: Διάρκης πτώση των τιμών των μετοχών των εταιρειών υψηλής τεχνολογίας σε Ευρώπη και ΗΠΑ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η ελβετική αεροπορική εταιρεία Swissair ανακοινώνει ζημίες 684 δις. δρχ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η αμερικανική κυβέρνηση περικόπτει τις κοινωνικές και ενισχύει τις στρατιωτικές δαπάνες.

10 Σεπτέμβρη 2001: Η CIA υποδεικνύει το Ιράν σαν το κράτος με το πλέον ενεργό στον κόσμο πρόγραμμα κτήσης όπλων μαζικής καταστροφής.

10 Σεπτέμβρη 2001: Τυφώνας σαρώνει όλα τα χρηματιστήρια του αναπτυσσόμενου κόσμου καταβαρβαθρώνοντας τα...

Η μήνιμη σας ασφαλώς δεν θα σας βοηθάει στρατηγικά... αλλά το περσινο καλοκαίρι ήταν πολύ παραγμένο. Η σπειροειδής κατηγορία μιας κρίσης που ενδημεί στις καλύτερες στιγμές της καπιταλιστικής «ανάπτυξης», όταν όλα φαίνονται τακτοποιημένα (όταν δηλαδή η συντριπτική πλειονότητα αυτών που παράγουν τον παγκόσμιο πλούτο έχουν γίνει σχεδόν ένα με τον πάτο του βαρελιού) είχε ξεσπάσει κατηγορηματικά 2 μήνες πριν από τον πόλεμο (και σε πέρυσι τέτοιοι καιροί. Το αιτούμενο της αναζήτησης του κέρδους μέσα στα ερείπια ήταν και πάλι, από θεωρητική κατ' αρχήν αποψη, βαθιά επίκαιρο. Τότε λοιπόν...

11 Σεπτέμβρη 2001: Ξέρετε. Μερικά ερείπια στην καρδιά των καπιταλιστικών μητροπόλεων.

Έκτοτε η ιστορία εμφανίζει μια ενδιαφέρουσα όσο και βάρβαρη επιτάχυνση. Ή, πράγμα που είναι αρκετά κοντινό, το «δημόσιο ενδιαφέρον» - μεσοαβημένο από τα μήντια - μοιάζει να εστιάζει περισσότερο από πριν σε γεγονότα «μεγάλης κλίμακας»: οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά... Σε γεγονότα που θα μπορούσαν να ονομαστούν «ιστορικά», με το νόμο της λέξης.

Το πλέον σημαντικό ωστόσο είναι οι ερμηνείες αυτών των γεγονότων. Συμβαίνει εδώ το εξής: η κυρίαρχη ιδέα είναι πως στις 11 Σεπτέμβρη συνέβει κάτι «απόβλεπτο», και πως τα επόμε-

71 αεροπορική βάση στη Νεβάδα αποκαλύπτεται ότι παράγονται απαγορευμένα βιολογικά όπλα (Προφανώς όχι μόνο σ' αυτό το μέρος του κόσμου...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Μικρότερες και εξυπνότερες βόμβες κατασκευάζουν οι ΗΠΑ (Προφανώς όχι μόνον αυτές...)

6 Σεπτέμβρη 2001: Ο επικεφαλής της αγγλικής ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας καρδινάλιος Κορμάκ Μέρφι Ο' Κόννορ προειδοποιεί ότι ο χριστιανισμός κινδυνεύει από άλλες θρησκείες.

7 Σεπτέμβρη 2001: Διάρκης πτώση των τιμών των μετοχών των εταιρειών υψηλής τεχνολογίας σε Ευρώπη και ΗΠΑ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η ελβετική αεροπορική εταιρεία Swissair ανακοινώνει ζημίες 684 δις. δρχ.

8 Σεπτέμβρη 2001: Η αμερικανική κυβέρνηση περικόπτει τις κοινωνικές και ενισχύει τις στρατιωτικές δαπάνες.

10 Σεπτέμβρη 2001: Η CIA υποδεικνύει το Ιράν σαν το κράτος με το πλέον ενεργό στον κόσμο πρόγραμμα κτήσης όπλων μαζικής καταστροφής.

10 Σεπτέμβρη 2001: Τυφώνας σαρώνει όλα τα χρηματιστήρια του αναπτυσσόμενου κόσμου καταβαρβαθρώνοντας τα...

αποδιάρθρωση

Εχθρός της παγκοσμιοποίησης ο Τζορτζ Μπους...

Οι φρεσνές ηγεσίες Βασιλείας του Νότιου Αφρικής, Αμερικής και Αυστραλίας έχουν γίνει οι πιο παραδοσιακοί οτι η κριτική στην παγκοσμιοποίηση είναι η πιο ακραία. Η κριτική στην παγκοσμιοποίηση είναι η πιο ακραία. Η κριτική στην παγκοσμιοποίηση είναι η πιο ακραία.

Κάνοντας κριτική εδώ και καιρό στην φάρα που έχει ονομαστεί «κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης» παρατήρησα πως ήδη από την «μάχη του Σιάτλ» αυτό το κίνημα «επιτιθέμενο» (!) σε «κεντρικά» πολιτικά «μαζέματα» των κρατικών εκπροσώπων των αφεντικών, βάζει σαν «στόχους» διεθνείς θεσμούς που έχουν ξεπεραστεί και εγκαταλείπονται από το κεφάλαιο και τα κράτη του (ΠΟΕ, ΕΕ, ΝΑΤΟ, G8 κλπ).

Υποστηρίζαμε κατα συνέπεια πως αυτό είναι το λιγότερο ύποπτο. Κάνοντας κριτική εδώ και καιρό στην φάρα που έχει ονομαστεί «κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης» παρατήρησα πως ήδη από την «μάχη του Σιάτλ» αυτό το κίνημα «επιτιθέμενο» (!) σε «κεντρικά» πολιτικά «μαζέματα» των κρατικών εκπροσώπων των αφεντικών, βάζει σαν «στόχους» διεθνείς θεσμούς που έχουν ξεπεραστεί και εγκαταλείπονται από το κεφάλαιο και τα κράτη του (ΠΟΕ, ΕΕ, ΝΑΤΟ, G8 κλπ).

Υποστηρίζαμε κατα συνέπεια πως αυτό είναι το λιγότερο ύποπτο. Κάνοντας κριτική εδώ και καιρό στην φάρα που έχει ονομαστεί «κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης» παρατήρησα πως ήδη από την «μάχη του Σιάτλ» αυτό το κίνημα «επιτιθέμενο» (!) σε «κεντρικά» πολιτικά «μαζέματα» των κρατικών εκπροσώπων των αφεντικών, βάζει σαν «στόχους»

Ο ύπνος ξεκουράζει. Και να το παράξενο: ο ύπνος των ανθρώπων τους προκαλεί επίσης. Δεν ξέρουμε αν υπάρχει άλλο είδος όχι που να ονειρεύεται αλλά που να ταλαιπωρείται στο ξυπνητό του από τα φευγαλέα, οδυνηρά ή ευχάριστα φαντάσματα του ύπνου. Δεν ξέρουμε καν τον λόγο (αν πράγματι είναι λόγος) που σε τόσο διαφορετικούς πολιτισμούς, σε τόσο διαφορετικές εποχές, σε τόσο διαφορετικές κοινωνίες, τα όνειρα δεν χάνονται με ένα τίναγμα του ξυπνήματος... αλλά ζουν λαθραία και μετά, αιωρούμενα σαν απορίες. Ξέρουμε μονάχα πως υπάρχουν και εξαιρέσεις σ' αυτόν κανόνα. Στους Τρομβιανούς για παράδειγμα, κατά τον Μαλινόφσκι, μόνο τα όνειρα του αρχηγού της φυλής έχουν σημασία. Των υπόλοιπων ο ύπνος ασφαλώς συντροφεύεται, μα δεν γεννάει σημασίες. Ξέρουμε ακόμα πως και τα μωρά ονειρεύονται. Μάτια όμως, αφού τίποτα δεν μπορούν να πουν γι' αυτό. Κι όλοι οι υπόλοιποι ονειρευόμαστε κοιμισμένοι πολύ περισσότερο απ' όσο θυμόμαστε.

Η τυραννία ή η ευχαρίστηση των ονείρων, ίσως περισσότερο η πρώτη μα όχι αποκλειστικά αυτή, έχει περάσει από πολλών ειδών κριτές κι ερμηνευτές, ανάλογα με εποχές, ήθη και έθιμα. Όσπου στη λεγόμενη «δύση», ή ίσως μόνο σε εκείνο το μέρος των ανθρώπων της που ήθελαν περισσότερες βεβαιότητες για τον ύπνο τους αφού πρώτα την είχαν δημιουργήσει για τον ξύπνιο τους, σ' αυτήν την περιοχή λοιπόν του κόσμου, τα όνειρα έπεσαν στα χέρια του Φρόντ και των οπαδών του. Αν δεν ήταν αυτός θα ήταν κάποιος άλλος: τα όνειρα αναγορεύτηκαν μάρτυρες του «ασυνειδητού», αυτής της μυστηριώδους εφεύρεσης που υιοθετήθηκε σαν να υπήρχε από πάντα. Κι έτσι τα όνειρα έγιναν η ηχώ μιας κρυμμένης φωνής που, καταδικασμένη στα σκοτάδια ποιός ξέρει γιατί, βγαίνει δελά και τραυλίζει όταν οι φύλακες του συνειδητού

ΤΟ ΥΛΙΚΟ

ξεκουράζονται... για να μιλήσει όχι για τα μελλούμενα – όπως τόσοι και τόσοι υποστήριζαν και ίσως υποστηρίζουν ακόμα – αλλά για τα καταχωνιασμένα μυστικά του καθενός μας.

Και πάλι το ερώτημα: γιατί λοιπόν τα όνειρα να σημαίνουν κάτι; Όσοι έχουν παρακολουθήσει τον ύπνο των σκύλων είναι σίγουροι πως κι εκείνοι ονειρεύονται, καμιά φορά μάλιστα πετάγονται από εφιάλτες. Τί παρελαύνει στον δικό τους ύπνο; Προβλέψεις ή τύψεις; Κόκκαλα ή κλωτσιές;

Η διαγώνιος του κρυμμένου νοήματος, που διατρέχει από την άκρη της προφητείας ως την άλλη άκρη της ενοχής των ύπνο των ανθρώπων, είναι οπωσδήποτε δική τους κατασκευή, κατασκευή της τάξης του ξύπνιου τους. Ίσως είναι αδύνατο να μάθουμε με σιγουριά ποιά απαίτηση, ποιά ανάγκη, έβαλε την ενάργεια του ανθρώπινου είδους να επιτηρεί τον ύπνο του εκμειώνοντάς από και σημασίες για το πριν ή το μετά... Τί είδους φύλακες, και για λογαριασμό τίνος, τραβάνε με τη δική μας σύμπραξη τα όνειρά μας έξω απ' τα σεντόνια τους, βάζοντάς μας να τα κάνουμε διήγηση, συσχέτιση, ανακάλυψη, ομολογία, δυσειδαιμονία ή επιστημονικό υλικό; Δεν ξέρουμε.

Ας κάνουμε λοιπόν μια υπόθεση για τα όνειρα, αυθαίρετη αλλά όχι αστήρικτη: τα όνειρα είναι μια ζωική δραστηριότητα, χωρίς κανένα νόημα. Είναι ένα είδος ρουτινιάρικης εκκαθάρισης εκείνου που θα μπορούσε να λέγεται, ανάλογα με το είδος του ζωντανού, «νόηση» - ένα είδος αφόδευσης. Και τίποτα άλλο.

Πρώτα πρώτα τί εννοούμε «όνειρο»; Ένα μπαράζ εικόνων θα πει ο καθένας, του οποίου το ξετύλιγμα μοιάζει ανεξέλεγκτο, και εκ των υστέρων (όταν δηλαδή η ανάμνησή του το ξανασυστήνει στο ξύπνιο) αναγνωρίζεται σαν άναρθρο. Φυσικά για έναν πολιτισμό που έχει ζυμωθεί με τον κινηματογράφο, το όνειρο μοιάζει να είναι ένα ανόρθοδοξα μονταρισμένο clip. Οπότε ας κάνουμε εδώ την πρώτη εκτροπή: τα όνειρα δεν είναι εικόνες.

ΝΑΑ! ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΚΕΙ

Υπάρχει μια αμεσότητα στην εμπειρία του ονείρου που εκ των υστέρων την θεωρούμε οπτική – γιατί έτσι μάθαμε. (Λέμε «είδα ένα όνειρο», αν και άλλοι λένε «είχα ένα όνειρο») Θα άξιζε λοιπόν να ξεφύγουμε από το μάθημα, και να αναγνωρίσουμε αυτήν την αμεσότητα ποιοτικά σαν απτική (της αφής) ή ακόμα και γευστική (της γεύσης). Η ένταση και η γλύκα ή η οδύνη στο όνειρο δεν είναι ένταση του βλέπιν αλλά του γίνεσθαι, του πάσχειν. Η εγγύτητα όλων όσων διαδραματίζονται στα όνειρά μας δεν είναι «μπροστά στη μύτη» μας, γιατί δεν υπάρχει «αντίληψη» του χωροχρόνου: υπάρχει μόνο η παράξενη βίωσή του.

Ύστερα είναι κάτι που λείπει: η ηχητική εμπειρία. Στα όνειρα, ακόμα κιαν είναι σίγουρο πως κάποιος μιλούν, δεν «ακούμε» με τον τρόπο που ξέρουμε. Αισθητηριακά το όνειρο είναι βουβό.

Δεν είναι λοιπόν αστήρικτο να υποθέσουμε πως το όνειρο είναι αίσθηση, αλλά όχι η μονοδιάστατη ερεθιστικότητα που έχουμε μάθει να αναγνωρίζουμε σαν κάποια από τις 5 αισθήσεις. Από την άλλη αυτός ο διαχωρισμός, διαχωρισμός της πολιτισμένης επεξεργασίας του ξύπνιου μας, θα μπορούσε να μας βοηθήσει. Τί συμβαίνει άραγε με την διακρίτη πεντάδα των κεραιών της ενάργείας μας όταν κοιμόμαστε;

Είναι σίγουρο πως δεν βλέπουμε, όχι τουλάχιστον όπως ξέρουμε: τα μάτια μας είναι κλειστά. Είναι ακόμα σίγουρο πως δεν ανταποκρινόμαστε σε απτικά και γευστικά ερεθίσματα, δεν «αιθανόμαστε» την αφή ή την γεύση, παρά μόνο σε εξαιρετικές, σε ακραίες περιπτώσεις. Η όσφρησή μας (μια αίσθηση που πολιτιστικά έχει σακατευτεί) «υπολειπουργεί» επίσης, αν και η μύτη δεν είναι σε τυπική αδράνεια του είδους που είναι τα μάτια (η μυρουδιά του καπνού ενδεχομένως να προκαλεί έγερση). Τέλος η ακοή μας προσαρμόζεται με έναν δικό της τρόπο στις συνηθισμένες ή όχι οχλήσεις του περιβάλλοντος. Ακούμε κοιμώμενοι, αλλά όχι τα πάντα: η ακοή μας μπορεί να είναι «προσανατολισμένη».

Ο ύπνος, τα δισεκατομμύρια των ύπνων που έχει κάνει το είδος μας, είναι κάτι φυσικό όσο και επικίνδυνο. Πολύ πριν η «ασφάλεια» οργανωθεί με υλικό και ιδεολογικό τρόπο (μέσω της ιδιοκτησίας), ο ύπνος θα μπορούσε να αποδειχθεί μοιραίος. Προφανώς η ζωή δεν κοιμάται – έχει μάλλον ανάγκη να πέφτει, τότε πότε, σε κατάσταση μειωμένης έντασης. Αυτό είναι ο ύπνος. Αλλά και τότε πάλι πρέπει να υπάρχει μια ορισμένη, μια «οριακή» σχέση με το περιβάλλον. Στην περίπτωση του είδους μας (μπορεί και άλλων) δεν θα ήταν αυθαίρετο να εκτιμήσουμε πως αυτήν την σχέση την διατηρούμε μέσω της ακοής κατά κύριο λόγο, και δευτερευόντως μέσω της όσφρησης. Να λοιπόν που οδηγεί η διάκριση των πέντε αισθήσεων: στη διάρκεια του ύπνου, κάνοντας σύγκριση με την διάρκεια της ενάργειας, «αργούν» η όραση, η αφή, η γεύση, σε κάποιο βαθμό η όσφρηση, λιγότερο η ακοή.

Γιατί όμως αυτές οι διακεκριμένες «αισθητηριακές λειτουργίες» θα έπρεπε να αργούν; Γιατί θα έπρεπε όχι μόνο να είναι χωρισμένες μεταξύ τους αλλά να είναι και part time ζωϊκές πράξεις; Θα μπορούσαμε να υποθέσουμε πως αυτό που «συνειδητοποιούμε» από τη μεριά της ξύπνιας μας ζωής είναι μόνο το αποτέλεσμα των πολιτιστικών επεξεργασιών. Και πως οι αισθη-

ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

σεις ανασυγκροτούνται σαν ένα και το αυτό στην διάρκεια του ύπνου, για λογαριασμό της ετοιμότητάς τους, της ζωϊκότητάς τους. Θα μπορούσαμε να πούμε καταχρηστικά ότι οι αισθήσεις «σκέφτονται» τότε. Θα μπορούσαμε να πούμε παραστατικά ότι μηρυκάζουν: όπως το πεπτικό ορισμένων θηλαστικών χορτοφάγων ξαναδραστηριοποιείται σε συνθήκες ηρεμίας του ζώου για να κάνει την πέψη, έτσι και οι αισθήσεις που φαίνονται να «αργούν» με κριτήρια ενάργειας θα μπορούσαν να μηρυκάζουν το υλικό τους μέσα στο νου. Φαίνεται παράξενο; Η καρδιά συνεχίζει να τρομπάρει αίμα στη διάρκεια του ύπνου «ρίχνοντας» τον ρυθμό της... τα πνευμόνια συνεχίζουν να ρουφάνε και να διώχνουν αέρα κάνοντας πιο εύκολη δουλειά λόγω λιγότερων καύσεων... οι μύες εξακολουθούν να τεντώνονται και να συσπώνται νωχελικά... το στομάχι και το έντερο συνεχίζουν να κάνουν τη δουλειά τους... γιατί όχι και το αισθητηριακό μέρος της ζωής;

Και να τότε τί θα μπορούσε να συμβαίνει: αυτοαναφερόμενες οι αισθήσεις, ή πιο σωστά εκείνο το μέρος τους που δεν υπηρετεί στη διάρκεια του ύπνου την σχέση του κοιμώμενου με το περιβάλλον, δρουν – αλλά όχι στον συμβατικό χώρο και χρόνο του πολιτισμού. Ούτε ο χώρος ούτε ο χρόνος στη διάρκεια του ύπνου είναι οργανωμένοι πολιτιστικά – παρα μόνο πρωταρχικά, πρωτοεμπειρικά. Τα όποια καταγραμμένα στο νου ερεθίσματα, ακόμα και τα πλέον φευγαλέα, οι πιο φευγαλέες ματιές ή μυρουδιές, τα πιο φευγαλέα αγγίγματα ή ακούσματα, ακόμα και οι πιο φευγαλέες σκέψεις, βρίσκονται εκεί – και αναδεύονται αισθητηριακά σαν ένα χωρίς πολιτιστικούς κανόνες «πλήρες» γεγονός, που αφορά την ζωή του νου. Αυτό είναι το όνειρο: η χαμηλότερης έντασης ζωή των όποιων σκέψεων, η έκφραση της ζωϊκότητας του νου χωρίς άλλον πρακτικό προσανατολισμό εκτός από την ίδια την ζωϊκότητα.

Αυτή η δραστηριότητα, το όνειρο δηλαδή, μπορεί να είναι ευχάριστο ή δυσάρεστο και μόνο τέτοιο. Αυτή είναι άλλωστε η πρωταρχική ζωϊκή τάξη: ευχαρίστηση ή πόνος. Από και πέρα τα όνειρα δεν είναι «εικόνες». Είναι αυθαίρετοι, και χωρίς κανένα σχέδιο συνδυασμοί και ανασυνδυασμοί του όποιου αισθητηριακού υλικού της ξύπνιας ζωής είναι διαθέσιμο. Υλικό από οποιαδήποτε διαχωρισμένη στο ξύπνιο αίσθηση. Χωρίς κανένα άλλο νόημα.

Θα μπορούσε τότε να πει κανείς πως αν πράγματι τα όνειρα είναι κάτι σαν πέψη – με – αφόδευση του μυαλού και μέσω αυτού όλου του σώματος, τότε πάλι κάτι θα μπορούσε να συμπεράνει κανείς για τον ονειρευόμενο από τα όνειρά του. Πράγματι: όπως θα μπορούσε να συμπεράνει επίσης για τον αφοδεύοντα από τα κόπρανά του. Η σύγκριση αυτή είναι βέβαια αγενής, για διάφορους λόγους. Στο κάτω κάτω άλλη ειδικότητα είναι οι αναλυτές των ούρων και των κοπράνων κι άλλη οι ερμηνευτές των ονείρων. Υπάρχει πάντως μια σωματική επικοινωνία ανάμεσα στη πέψη του στομαχιού και την πέψη του μυαλού: το βαρύ στομάχι προκαλεί συνήθως εφιάλτες.

Αλλά το ξύπνημα – ο πολιτισμός - χωρίζει τους δρόμους. Οι πρωινές αναμνήσεις των ονείρων είναι αίνιγμα, ενώ οι πρωινές αναμνήσεις των εντέρων και των νεφρών όχι. Καμμία διάθεση ερμηνείας όσων διαδραματίζονται στην πρώτη επίσκεψη της ημέρας στο αποχωρητήριο.

Αν και η ανεξήγητη εμμονή να «ρίχνουμε μια ματιά» στη λεκάνη (αυτό είναι το υπόλοιπο μιας αυτοεπισκόπησης του σώματος που σαν τέχνη έχει χαθεί λένε κάποιοι) ίσως να δείχνει κάτι παλιό, κάτι πολύ παλιό: πως αλλού είναι το όνειρο και αλλού είναι το θαύμα.

ση ώρα μετά το πρώτο.

Η πορεία βάδιζε - με αρκετά γρήγορο βήμα, εν' αλήθεια - προς την Puente de la Barqueta, προσηπώνοντας βανάκια και διμοιρίες των μπάτσων που είχαν στήσει καραούλι σε πολλά στενά. Εκεί και αφού κάθε μπλοκ πήρε συγκεκριμένη θέση στο πλήθος θα ξεκινούσε συναυλία αργότερα.

Κάναμε τον κόπο της αντιγραφής για να έχετε από πρώτο χέρι αντίληψη του πράγματος. Αν τα μιλάει από τα πιο πάνω τα γράφαμε εμείς (που είχαμε το θράσος να μιλήσουμε κάποτε για «αγωνιστικό τουρισμό») χλιες φωτιές θα έπεφταν να μας κάψουν. Όμως να: μέσα από τα πανηγύ-

ται την πρώτη «λύση»). Είναι ακόμα μια εντακτική διασκαλία προς το καινούριο παγκόσμιο προλεταριάτο: να ξεριζώσει το φοβερό εκδικητικό, απελευθερωτικό μίσος του.

Υπάρχουν βέβαια ορισμένοι που νομίζουν ότι μπορούν να ενσταλάξουν μερικές σκονοβητημένες στιγμές έντασης μέσα στις παρελάσεις των εκκλήσεων προς τα αφεντικά, με την ψευδαίσθηση πως έτσι διασώζεται το αληθινό νόημα της κοινωνικής πάλης - ή πως οι παρελάσεις μπορούν να εκτροχαστούν συμπωματικά... Βολεύονται έτσι να τους διαφύγει να «λεπτομερεί» που κάποτε ήταν η σημαία τους - ιδεολογική

Όταν πάλι ο λόγος το φέρνει στην Ε.Ε. και στην «ευρώπη φρού-ρισ» τίποτα δεν επιτρέπει να ξεσκεπαστεί η μεταφορά: φρού-ρια έχουν γίνει ήδη, και με τον πλέον αποδεκτό κοινωνικό τρόπο, όλες οι «ιδιωτικές περιουσίες» που έχουν μια κάποια αξία (σπίτια, γραφεία κλπ) στον αναπτυσσόμενο κεφαλαισμό. Πού ακριβώς βρίσκεται το σκάνδαλο στα κράτη φρούρια; Και το σημαντικότερο: ποιοί είναι εναντίον των πολυβολίων και των επάξεων όχι για λόγους ευαίσθητων αλλά για λόγους ζωής;

Η διεθνής των «ευαίσθητων», θέλοντας να διδάξει στους κολασμένους να διαγράφουν το καταστροφικό ταξικό μίσος τους, και

κέλυφος της «στρατιωτικής χειραφέτησης» ορισμένων ευρωπαϊκών κρατών από την υψηλή επιτήρηση των ΗΠΑ μέσω του Νατο. Έχουμε επίσης περιγράψει το πως το κέντρο του αγγλοσαξονικού άξονα (ΗΠΑ, Αγγλία) με τη συνεργασία του συμμαχικού τους τουρκικού κράτους προσπάθησε κατ' αρχήν να «περιορίσει» την ακtiva δράσης αυτής της άορα-θνης προς το παρόν συμμαχίας, βάζοντας το κέλυφος Νατο μπροστά, σαν φραγμό. Σε γενικές γραμμές το ατού αυτής της κίνησης (που υποχρεώνει, υποτίθεται, η κράτη του «ευρωστρατού» να ζητάνε την συμφωνία και των κρατών του Νατο πριν δράσουν) ήταν πως το Νατο μπορεί να «εγγραφεί μέλη» στην ευρώπη γρηγορότερα από την Ε.Ε. Η ενέργεια αυτή συγκροτήθηκε σαν «κείμενο της Ιστανμπούλ» - οι έλληνες τον τελευταίο καιρό το έχουν μετονομάσει, για άγνωστους λόγους, σε «συμφωνία της Άγκυρας»....

Σε κάθε περίπτωση η ταχύτητα «προσλήψεων» από τα δύο κέλυφα, την Ε.Ε. και το Νατο, είναι μία από τις παραμέτρους του ανταγωνισμού. Το πως και πόσο γρηγορά θέλουν να «επεκταθούν» τόσο το Νατο όσο και η Ε.Ε., αν κάποιος κάνει το λάθος να θεωρήσει και τα δύο σαν «κραταιούς οργανισμούς» είναι εντυπωσιακό. Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για δύο φούσκες: στο εσωτερικό της κάθε μιας διακυβεύονται ήδη «υποσύνολα» πολιτικοστρατιωτικών συμμαχιών που χρειάζονται ακόμα τους μανύδες της «βορειοατλαντικής συμμαχίας» και της «ευρωπαϊκής ένωσης» για να διαπραγματευτούν τους τελευταίους τους όρους.

Και σύντομα αυτές οι φούσκες θα σκάσουν επίσημα.

Οι κεντροευρωπαϊκές «δυνάμεις» ξέροντας εκ των προτέρων το νόημα του «κείμενου της Ιστανμπούλ» έδειξαν επιφανειακά του εθνική ενότητα; Ποιός είναι αυτός ο τρόπος; Ένα «θερμό επεισόδιο» ας πούμε, όχι πολύ καυτό όμως, στα σύνορα νότιας και βόρειας Κύπρου. Ένα κάτι τις που θα το χρεώνονταν «θερμοκέφαλοι», «ανεγκέφαλοι» ή άλλοι μυστηριώδεις, ένα κάτι τις που θα ήταν αρκετό να δείξει διεθνώς πως «αν δε λυθεί το πολιτικό πρόβλημα της Κύπρου η ένταξη είναι επικίνδυνη για την Ε.Ε.»....

Όσο και αν φαίνεται περίεργο στην πραγματικότητα κανένα δεν θα χαλιόταν με μια τέτοια εξέλιξη - ούτε καν το ελληνικό κράτος. Γιατί μπορεί να έχει πολλά και διάφορα όνειρα, δεν στερείται όμως ρεαλισμού. Χωράνε όλα τα καρπούζια κάτω από τις μασχάλες του; Όχι. Τέτοιους καιρούς...

Μια υπόθεση κάνουμε, και αμαρτία δεν έχουμε. Ο καιρός πλησιάζει...

Έχουμε εξηγήσει στο παρελθόν του με αγγλικό και το αμερικανικό. Δεν μας εκπλήσσει ένα

τέτοιο ενδεχόμενο. Μόνο που έχει άμεση συνάρτηση με το μείζον «εθνικό» θέμα των ελλήνων.

Όταν τα κράτη της Ε.Ε. δέχτηκαν την υποψηφιότητα του (επίσημου) κυπριακού κράτους, ακύρωσαν εν πλήρη συνειδηση τις συμφωνίες του Λονδίνου και της Ζυρίχης, οι οποίες απέκλειαν τη συμμετοχή της Κύπρου σε διεθνείς οργανισμούς στους οποίους δεν συμμετέχουν ήδη και το ελληνικό και το τουρκικό κράτος. Όμως η de facto διεθνής ακύρωση αυτών των συμφωνιών σημαίνει επίσης ακύρωση της ισχυρισμένης πράξης του κυπριακού κράτους! Τα κράτη της Ε.Ε. έκαναν και δεύτερη «χάρη»: δεν το πήγαν ως εκεί. Εξακολούθησαν να αναγνωρίζουν ένα και μοναδικό κυπριακό κράτος, αν και χωρίς τις ιδρυτικές του συμφωνίες!

Είναι φανερό γιατί «τότε» (που έγινε δεκτή η αίτηση) το μισό κυπριακό οικόπεδο ήταν μια ενδιαφέρουσα προσφορά: επειδή θα επέτρεπε με κάποιον τρόπο την «κάθοδο» των μεγάλων ηπειρωτικών δυνάμεων της ευρώπης ως τη μέση ανατολή. Και είναι σαφές το γιατί τώρα αυτή η προσφορά είναι μπελός: η μέση ανατολή ξανακαταλαμβάνεται από τους αγγλοσάξονες που βρίσκονται ήδη και επί της Κύπρου....

Υπ' αυτές τις συνθήκες, και με όλο και πιο φανερή την («φυσιολογική» θα λέγαμε, έστω και προς το παρόν) διακριτική συμπαχία του ελληνικού κράτους με τον αγγλοσαξονικό άξονα, η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. είναι μια ιστορία που ξεκινάει σαν άχρηστη για την κεντρική ευρώπη. Θα μπορούσε μάλιστα να γίνει μεσοπρόθεσμα και επικίνδυνη.

Άρα αυτή η ένταξη θα ήταν βολικό να αναβληθεί - με έναν τρόπο που θα επιτρέπει και στο ελληνικό κράτος να ανασταθεί την δική του εθνική ενότητα; Ποιός είναι αυτός ο τρόπος; Ένα «θερμό επεισόδιο» ας πούμε, όχι πολύ καυτό όμως, στα σύνορα νότιας και βόρειας Κύπρου. Ένα κάτι τις που θα το χρεώνονταν «θερμοκέφαλοι», «ανεγκέφαλοι» ή άλλοι μυστηριώδεις, ένα κάτι τις που θα ήταν αρκετό να δείξει διεθνώς πως «αν δε λυθεί το πολιτικό πρόβλημα της Κύπρου η ένταξη είναι επικίνδυνη για την Ε.Ε.»....

Όσο και αν φαίνεται περίεργο στην πραγματικότητα κανένα δεν θα χαλιόταν με μια τέτοια εξέλιξη - ούτε καν το ελληνικό κράτος. Γιατί μπορεί να έχει πολλά και διάφορα όνειρα, δεν στερείται όμως ρεαλισμού. Χωράνε όλα τα καρπούζια κάτω από τις μασχάλες του; Όχι. Τέτοιους καιρούς...

Μια υπόθεση κάνουμε, και αμαρτία δεν έχουμε. Ο καιρός πλησιάζει...

Ευρωπαϊκή συναυλία. [Διεθν. Δίκ.]

Καλείται ούτω το σύστημα διεθνούς πολιτικής, καθ' ὃ αἱ Μ. Δυνάμεις, ἀπὸ κοινοῦ συνεργαζόμεναι ὡς ἀνώτατόν τι διεθνὲς ὄργανον, θὰ ἔδει νὰ ἐγχαρίωσι τὰς μεταβολάς, αἵτινες θὰ καθίσταντο ἀναγκαῖαι εἰς τὴν ὑφισταμένην γενικὴν πολιτικὴν πραγματικὴν κατάστασιν κατ' ἀκολουθίαν νέων γεγονότων, ἅτινα ἀνέτρεψαν ἢ ἐτροποποίησαν αὐτήν.

.... Τὸ σύστημα τοῦτο διεθνούς πολιτικῆς, τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο σύστημα τῆς πολιτικῆς ἰσορροπίας, ὀρθότατα ἔλεγεν ὁ Ταλεϋράνδος ἐν τῇ ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1814 ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Αὐστριακὸν πρίγκηπα τοῦ Μέττερνιχ, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύτησιν ἀσφαλείας τῶν δικαιωμάτων ἐνὸς ἐκάστου καὶ τῆς ἰσχυρίας πάντων... Εἰς πᾶσαν ἄλλως τε ἐποχὴν τῆς ἀνθρωπότητος τὰ μεγάλα κράτη, εἴτε ἀτομικῶς εἴτε συλλογικῶς, ἠθέλησαν νὰ ἐπιβάλωσι τὴν θέλησίν των ἐπὶ τῶν μικροτέρων τοιούτων, φρονοῦντα ὅτι, κατ' ἀκολουθίαν τῆς πραγματικῆς αὐτῶν κατὰ τὰς δυνάμεις ὑπεροχῆς, κέκτηνται, οὐχὶ θεβαίως ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ πολιτικῆς καὶ πραγματικῆς τοιαύτης, ποιᾶν τινα ἡγεμονίαν, εἰς ἣν τὰ ἀσθενέστερα κράτη δέον ἐκάστοτε νὰ ὑποκύπτωσιν... Πλεῖστα ὅσα τὰ παραδείγματα τῆς τοιαύτης ἐνεργοῦ ἀναμείξεως τῆς ἐυρωπαϊκῆς συναυλίας πρὸς διευθέτησιν τῶν προβλημάτων τῆς διεθνούς κοινωνίας.

.... Κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις, αἵτινες προηγήθησαν τῆς συγκλήσεως τοῦ συνεδρίου τῆς Βιέννης (13 Νοεμβρίου 1814 – 25 Μαΐου 1815), αἱ τέσσαρες Μ. Δυνάμεις τῆς τότε ἐποχῆς, Ρωσία, Ἀγγλία, Αὐστρία καὶ Πρωσσία, αἵτινες μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας συνέπραξαν στρατιωτικῶς κατὰ τῆς Γαλλίας τοῦ Ναπολέοντος του Α, συνεφώνησαν ὅπως, δρῶσαι ἐν κοινῇ συνεργασίᾳ, ἀποτελέσωσιν ὄργανόν τι τὸ ὁποῖον θὰ ἐξησφάλιζε περαιτέρω τὴν νέαν πολιτικὴν κατάστασιν, ἣν θὰ ἐκάνοιζε τὸ ἀνωτέρω συνέδριον. Οὕτω συνέστη ἡ κληθεῖσα τετραρχία, ἥτις συνωμολόγησε τὴν ἀπὸ 30 Μαΐου 1814 μυστικὴν συνθήκην, δι' ἣς μόνον αἱ τέσσαρες Μ. Δυνάμεις θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσωσι τὰ ἐδάφη, ἅτινα θὰ ἀπεσπῶντο παρὰ τῆς ἡττηθείσης Γαλλίας (ἄρθρ. 1).

.... Ἐν τῷ διεθνῇ συνεδρίῳ, ὅπερ συνεκλήθη βραδύτερον ἐν Ἀκυίσγρανω (30 Σεπτεμβρίου – 21 Νοεμβρίου 1818), ἐγένετο ἀποδεκτὴ καὶ ἡ Γαλλία ἐν τῇ τετραρχίᾳ, ἥτις οὕτως κατέστη καὶ ἀνεπτύχθη εἰς πενταρχίαν τοῦ λοιποῦ, τὴν ὁποίαν δὲ ἔνοιον καὶ ἀπεκάλεσαν «εὐρωπαϊκὸν διεθυντήριον». Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς συστάσεώς του, τὸ διεθυντήριον τοῦτο προσεπάθησε νὰ ἐπιβάλοι τὰς θελήσεις του καὶ τὰς ἀπόψεις του ἐν τῇ Εὐρώπῃ διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν συνεδρίων, ἐν οἷς ἐλαμβάνοντο ἀπὸ κοινοῦ ἀποφάσεις πρὸς ἀνάμειξιν εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ κράτος ἐπὶ τῷ σκοπῷ διατηρήσεως ἐν αὐτῷ τοῦ ὑφισταμένου καθεστῶτος, τῆς νομιμότητος, καὶ ἰδίᾳ πρὸς κατάπνιν τῶν λίαν ἐπικινδύνων διὰ τὰς τότε μοναρχίας φιλελευθέρων τάσεων, αἵτινες παρετηρήθησαν καὶ διεδόθησαν εὐρύτατα κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους εἰς τὰ διάφορα κράτη τῆς Εὐρώπης. Τοιαῦτα συνέδρια συνεκροτήθησαν ἐν Τροπιάου (1820), Λάϊμπαχ (1821) καὶ Βερόνη (1822), ἅτινα ἐμπνεόμενα ὑπὸ τῶν περὶ νομιμότητος ἀρχῶν τῆς ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1815 Ἱερᾶς Συμμαχίας, κατέληξαν εἰς ἐνόπλιους ἐπεμβάσεις τῆς Αὐστρίας ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τῆς Γαλλίας ἐν Ἰσπανίᾳ. Μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς Ἰταλικῆς ἐνότητος (1870), μετέσχε τῆς πενταρχίας, ἥτις ἤρξατο πλέον νὰ ἀποκαλεῖται εὐρωπαϊκὴ συναυλία, καὶ ἡ Ἰταλία, εἰς τρόπον ὥστε αὕτη ἀπηρετιζέτο πλέον ἐκ τῶν ἐξ Μ. Δυνάμεων.

.... Οὕτως ἐν ἐξαρχίᾳ ἀποτελεσθεῖσα ἡ εὐρωπαϊκὴ συναυλία διεδραμάτισε σπουδαῖον τῷ ὄντι πρόσωπον ἐν τῇ διεθνῇ πολιτικῇ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ ΙΘ (19ου) αἰῶνος καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ Βαλκανικῇ χερσονήσῳ καὶ τῇ Ἀνατολῇ ἐν γένει. Διὰ πάντα τὰ ἀναφύομενα διεθνή ζητήματα, ἅτινα ἔθιγον τὰ γενικά συμφέροντα τῶν Μ. Δυνάμεων ἢ τῆς διεθνούς κοινωνίας, ἡ εὐρωπαϊκὴ συναυλία ἐν κοινῇ συνεργασίᾳ ἐλάμβανεν ἐκάστοτε τὰς δεούσας ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας καὶ ἐπέβαλλεν ἔπειτα ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰ ἐνδιαφερόμενα κράτη. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΘ αἰῶνος ἡ ἐξαρχία ἐπεξετάθη εἰς ὀκταρχίαν διὰ τῆς προσλήψεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Ἀλλὰ ἡ οὕτως ἀποτελεσθεῖσα ὀκταρχία ἔδρασε κυρίως ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης, ὡς π.χ. τὸ τελικὸν ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου 1901 πρωτόκολλον περὶ τοῦ Κινεζικοῦ προβλήματος. Μετὰ τὸν Μέγαν Πόλεμον τῶν δύο συμμαχιῶν (1914 – 1918), ἡ Γερμανία, ἥτις ἡττήθη, ἡ Αὐστροουγγαρία, ἥτις διεμελίσθη, καὶ ἡ Ρωσία, ἥτις ἀνεκρηύθη εἰς σοβιετικὴν δημοκρατίαν, ἔπαυσαν πλέον ἀποτελοῦσαι μέλη ἐνεργὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς συναυλίας, ἣν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἀπαρτιζοῦσι κυρίως μόνον ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰταλία προκειμένου περὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν πραγμάτων.

.... Ἡ εὐρωπαϊκὴ συναυλία... ἀντεκαταστάθη μεταπολεμικῶς δι' ἐτέρου ὄργανου, ἐμπνεόντος μεγαλυτέραν ἀπὸ πάσης θεβαίως ἀπόψεως ἐμπιστοσύνην καὶ πεποίθησιν δικαιοσύνης καὶ ἀμεροληψίας, τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν...

αποδιάρθρωση

ρια, τα μπλόνια, τις μωβ φεμινίστριες, τους εξημερωμένους μετανάστες, τις μουσικές και τα χάχανα μπορεί κανείς να αντίληφθεί τι είναι αυτά τα μπλουδίκια του πολιτικού κεφιού: τα ρετάλια του παλιού κόσμου που γιορτάζουν την πεποίθησή τους ότι μπορούν να συνεντίσουν ακόμα τους ηγεμόνες τους. Ποιό επέιγον ζήτημα εξουσίας; Ζήτω το καρναβάλι (των μικρο / μεσοαστών!)

ὅπως αποδείχθηκε δυστυχῶς, ὅτι ἡ ἐκδήλωση τοῦ πληθειακοῦ μίσους δεν γίνεται με ἐτήσια ραντεβού στους αντιπάλους, γιατί ἀπουλόστατα αὐτὸ τὸ μίσος εἶναι πολὺ εφευρετικότερο ἀπὸ τὶς ἐξουσίες που δίνουν τὰ εκκονωτικὰ ραντεβού / παγίδες, καὶ ἔξρει πρῶτα καὶ κύρια νὰ τὶς ἀποφεύγει. Οὐτε λοιπὸν μερικές νότες βίας ἀλλὰζουν κατὰ μία κεραία τοῦ καρναβάλι - τὸ μόνον που πετυχαίνουν εἶναι νὰ τὸ κάνουν περικτικότερο.

Επανάσταση ἢ βαρβαρότητα; Ἀν ἔτσι ἀναγνωρισμένο τὸ ζήτημα τῆς ἐποχῆς μας φαίνεται «ιδεαλισμός» (ἢ καὶ φαντασιοπληξία) δεν εἶναι βέβαια ἐπειδὴ εἶναι αὐθαίρετο... Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὅλα τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν (σημεῖα τῶν αφεντικῶν θα λέγαμε) ἐρμηνεύονται ὑπὸ τὸ πρίσμα τῶν συμβίβασμών. Ὅταν, γιὰ παράδειγμα, ἀκούτε τὸ νέο στρατιωτικὸ δόγμα τῶν ΗΠΑ, τὸ ὅτι δηλαδὴ ἔχουν δικαίωμα πρῶτου ἀπρόκλητου κτυπήματος καὶ πυρηνικῆς «τιμωρίας» ὑπόπτων γιὰ «τρομοκρατία», ἢ προπαγάνδα σας ἔχει μάθει (!) νὰ ἀναγνωρίζεται τὴ μοναδικὴ πολεμολογικὴ ἰδιότητα μίας μονάχα καπιταλιστικῆς κυβέρνησης. Συνεπῶς δεν ἀκούτε καθόλου πως ἴδιο εἶναι ἢ γίνεται τὸ στρατιωτικὸ δόγμα καὶ ἄλλων κρατῶν, «αναπτυσσόμενων» ἢ ὄχι, ὅπως τὸ ἀγγλικὸ καὶ τὸ πακιστανικὸ ας ἔχουν ονομαστῆ «κίνημα τῆς ἀντιπαγκοσμιοποίησης» δεν εἶναι μόνον ἡ ἔκφραση τῆς νέας σοσιαλδημοκρατίας (που πριμοδοτεῖ, ὅπως πάντα ὅταν χρειάζε-

να διαπραγματευτοῦν παραγράφει τὴν ἀλήθεια πως κανένα φρούριο δεν πολεμήθηκε χωρὶς αἶμα, πόνο, ἀποφασιστικὸτητα καὶ σχέδιο.

Χωρὶς τὸ συνειδητὸ προλεταριακὸ μίσος ἡ ἐπανάσταση εἶναι πράγματι φαντασίωση - ὄχι ὅμως καὶ ὁ πόλεμος τῶν αφεντικῶν. Γιατὶ αὐτὰ εἶναι σε θέση νὰ «εμβολιάσουν» με τὸ σχέδιό τους τὴν κοινωνικὴ ζωὴ - εἶναι σε θέση ὅταν, καὶ μόνον τότε, εἰ ὑποτελείς ἔχουν ἐκτιμήσει τὴν αξία τῶν συμβίβασμών καὶ τῆς ἀσφαλούς «ἐπένδυσης στο μέλλον».

«Ἀν ἡχεί κάπως γελοῖο νὰ μιλάμε γιὰ ἐπανάσταση αὐτὸ συμβαίνει προφανῶς ἐπειδὴ τὸ ὁργανωμένο ἐπαναστατικὸ κίνημα ἐξαφανίστηκε ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ ἀπὸ τὶς μοντέρνες χώρες, στὶς ὁποῖες βρίσκονται συγκεντρωμένες εἰς δυνατώτητες ἐνὸς ἀποφασιστικοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ἀκόμα πιο γελοῖα, γιατί εἶναι παρὰ ὅτι, τὴν ὑλάρχει καὶ οἱ διάφορες μορφές ἀποδοχῆς του... Τὸ ἐπαναστατικὸ ἐγχεῖρημα τοῦ καιροῦ μας μοιάζει με κατηγορούμενο μπροστὰ στὴν ἱστορία... Ἡ κυρίαρχη κοινωνία μπόρεσε νὰ υπερασπίσει τὸν αὐτὸ τῆς ὄ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα πολὺ καλύτερα ἀπ' ὅτι εἶχαν προβλέψει οἱ ἐπαναστάτες. Δεν ἔγινε περισσότερο ἀποδεκτὴ.

Πρέπει νὰ ξαναεφεύρομε τὴν ἐπανάσταση' αὐτὸ εἶν' ὄλο.»

Αὐτὰ ἔγραψαν οἱ καταστασιακοὶ τὸ 1961. Ἰσχύουν, με δραματικὸ τρόπο, σήμερα.

Ἔχουμε ἐξηγήσει στο παρελθόν πως ὁ «ευρωστρατὸς» εἶναι τὸ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ (concert européen) ΚΟΝΟΞΕΡΤΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥΒΟΛΒΑ

η Jill Vicious

Κι αυτή εδώ είναι η τρίτη!
Η μυστηριώδης, αδέσποτη, εκρηκτική Jill έρχεται και πάλι από το πουθενά, αιφνιδιαστικά όπως της αρέσει.

Την πρώτη φορά, όταν δέχτηκε να μας δώσει συνέντευξη τον Ιούνιο του 1999, προέβλεψε την κατάρρευση των χρηματιστηρίων, και του ελληνικού ειδικά, την εποχή που οι πάντες έτριβαν τα μάτια και χέρια τους για τον πλούτο που ερχόταν....

Είχε δίκιο.

Την δεύτερη φορά, τον Ιούνιο του 2000, με ένα «σκοτεινό» γράμμα της (το λυκόφως των ειδώλων) μας αράδιαζε (πελαγώνοντάς μας) διάφορα για την μεταφυσική των υπολογισμών και του χρήματος, τις υπολογιστικές κοινωνικές σχέσεις.... Και τελειώνει με υπονοούμενα για επερχόμενα λάθη (μέσα ή έξω από εισαγωγικά) στην παγκόσμια λογιστική.

Άρχισαν πρόσφατα να σκάνε τα κανόνια της «δημοσιογραφικής λογιστικής» κορυφαίων πολυεθνικών, για να καταλάβουμε ξανά πως η Jill Vicious μυριζόταν κάτι πραγματικό στον αέρα.

Ύστερα χάθηκε. Χάθηκε; Όχι δα. Ποτέ μην λες ποτέ για τέτοιες περιπτώσεις. Να την πάλι, με καινούργιους γρίφους. Τους αναπαράγουμε.

Μπορεί κανείς να καταλάβει την κυρία;

(Η φωτογραφία δίπλα υπήρχε μέσα στον φάκελο, σαν καρποστάλ. Με την χειρόγραφη ένδειξη «με βάση το Vogue του '65». Ε, και;)

Καλοί μου φίλοι

Ζείτε; Με ξεχάσατε; Φυσικά! Αμφιβάλλω αν θυμάστε τί γάγατε χτες, εμένα θα χώραγε το μικρό σας μυαλούδάκι; Δεν πειράζει, φτάνει που σας θυμάμαι εγώ!

Είμαι σ' ένα μικρό χωριό στον πολωνικό βορρά. Μένω με καμιά δεκαπενταριά πυροβολημένους και των δύο φύλων, απ' όλο τον κόσμο, σ' ένα παρατημένο εργοστάσιο γραφομηχανών, στην άκρη του χωριού, πάνω στη λίμνη. Είναι καταπληκτικά: η απέραντη ησυχία της εγκατάλειψης, τα απομεινάρια μιας εποχής που πάει, πέρασε, οι ήσυχτοι γέροι που περιμένουν να πεθάνουν, τα ψαροπούλια, η νόστιμη μελαγχολία...

Τί κάνω; Ζωγραφίζω! Ναι, ναι, αυτό ακριβώς. Έχω πέσει με τα μούτρα στη ζωγραφική. Αυτό εξάλλου κάνει και σχεδόν όλη η υπόλοιπη παρέα. Είμαστε τυχοδιώκτες καλλιτέχνες που δεν – μας – ξέρει – ούτε – η – μάνα – μας! Ζωγραφίζουμε, πίνουμε, και λέμε ιστορίες. Είναι τόσο ωραία που σκέφτομαι να φύγω σε κανα δυο βδομάδες. Ξέρετε γιατί: τα όμορφα πράγματα είναι πολύτιμα στη ζωή μας, δεν κάνει να τα εξαντλούμε.

Τέλος πάντων. Αυτά δεν σας αφορούν. Ούτε σας στέλνω φωτογραφίες από τα έργα μου. Πρώτον γιατί αυτή η εφημερίδα είναι ασπρόμαυρη (χα!) και δεύτερον γιατί δεν προβλέπεται από το συμβόλαιό μου με τους εκδότες της (δεύτερο χα!). Σας στέλνω όμως μια αληθινή ιστορία από δω. Μαζί με τις σκέψεις και την αγάπη μου.

Ο Ζαλίκ είναι στην παρέα εδώ και έξι μήνες. Είναι ολοφάνερα ασιάτης, αλλά δεν μας λείπει από που κράται η σκούφια του. Τον κόβω πάνω από τα 50, μπορεί όμως να είναι και μικρότερος, ούτε και γι' αυτό λέει κουβέντα. Και το όνομά του μάλλον ψευδώνυμο είναι – σιγά! Το μόνο που ξέρουμε σίγουρα είναι πως κάποτε δούλευε ζογκλέρ στους δρόμους του Αμστερταμ και φακίρης στο Μιλάνο. Δηλώνεται οπαρταριστά περιστατικά απο 'κει!

Ο Ζαλίκ δεν ζωγραφίζει. Μαγειρεύει όμως. Προσφέρθηκε να γίνει ο μάγειράς μας, και το δεχτήκαμε με ενθουσιασμό, γιατί κανείς μας μέχρι τότε δεν τα κατάφερε ανεκτά σ' αυτό το σπορ. Και ο Ζαλίκ μαγειρεύει πράγματι υπέροχα. Τόσο υπέροχα που αν το θελήσει μπορεί να μας σκοτώσει!

Δύο φορές μέχρι τώρα (μόνο δύο...) μας σέρβιρε συνταγές που κυριολεκτικά έσπαγαν μύτες – και μην θεωρήσει κανείς εύκολο να σπάει ταυτόχρονα τις μύτες αφρικανών, λατινοαμερικανών, ευρωπαίων από διάφορα μίση και πλάτη, έτσι; Μας άφησε να κάσουμε στο τραπέζι που είχε ετοιμάσει με τον πιο επίσημο τρόπο που επέτρεπαν τα πενιχρά μας μέσα. Κι ύστερα.... σποσοοό! «Μην βάλει κανείς τίποτα στο στόμα του!!!» Γιατί Ζαλίκ, θα κάνουμε πρόποση; «Για κοιτάξτε προσεκτικότερα στο πιάτο σας» Μαάλιστα: μικρές μπίλιες από ρουλεμάν, σπασμένες καρφίτσες, κομματάκια καρμπονατίας, και δεν θυμάμαι τί άλλο μέσα στη σούπα! (Την δεύτερη φορά δεν

κτυπάει πάντα τρεις φορές

έπαιζαν τέτοια, αλλά μας είπε ότι στη σάλτσα είχε βάλει γύφο και μηχανόλαδο...)

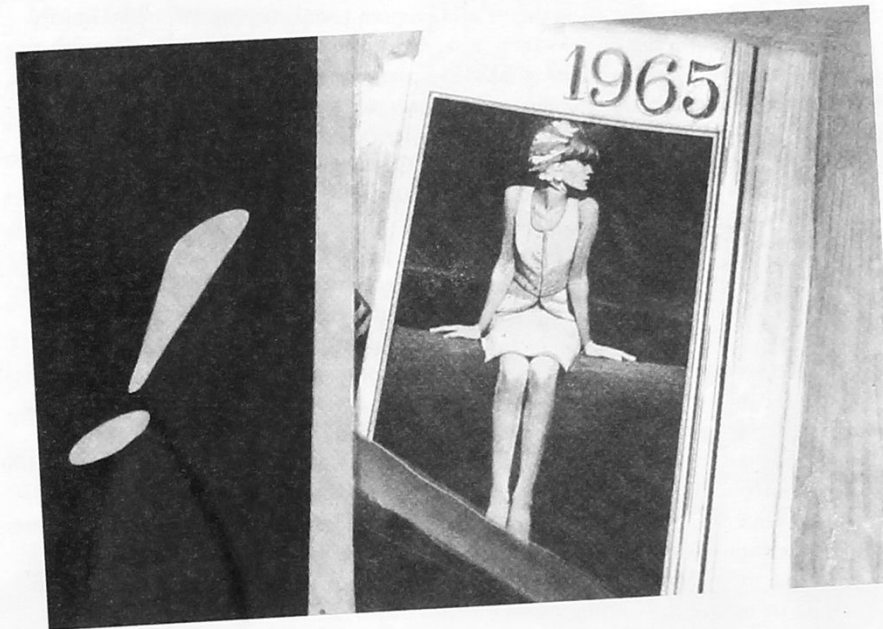
Μοιραία, ειδικά την πρώτη φορά, μείναμε οι υπόλοιποι σύζυγοι. Σκεφτόμουν αν ο τύπος είναι τρελλός. Αν έπρεπε να το σπάσουμε στο ξύλο. Σηκώθηκε με την ησυχία του, έφερε από το ψυγείο καμιά δεκαριά μπίρες, βραστά αυγά, τα έβαλε στη μέση, ξανάκατσε, κι άρχισε την κουβέντα. «Θάβελ» είπε με το ποτήρι στο χέρι «μας και είσατε καλλιτέχνες, να με διαφωτίσετε περί αισθητικής». Το πιάσαμε το νόημα. Αρχίσαμε ο ένας μετά τον άλλο να κτυπιόμαστε στο γέλιο. Ο Ζαλίκ είναι υπέροχος – αν ήταν μικρότερος θα τον είχα ερωτευτεί.

Καλοί αθώοι φίλοι μου

Να πως πάει το πράγμα. Ο Ζαλίκ δείχνοντας το δολοφονικό αριστούργημά του στα πιάτα μας υποστήριξε πως μπορούσε να μας σύρει απ' την μύτη (από την όσφρηση δηλαδή) – καμμία αμφιβολία! Οι συνταγές του μπορούσαν – αν ήθελε – να γίνουν καταπληκτικά κολάζ «μαγειρευμένων» υλικών (αν οι καρφίτσες μαγειρεύονται!!) με θεϊκό αποτέλεσμα, τουλάχιστον ως προς την μυρουδιά τους. (Για να είμαι ειλικρινής έχω έναν μεγάλο πειρασμό και για την γεύση τους... αλλά δεν τόλμησα να δοκιμάσω!). Και λοιπόν; Αυτή η τέλεια ενορχήστρωση γαργαλάει τα ρουθούνια και τα γαστρικά μας υγρά – και παραφυλάει να μας στείλει! Πού μας σέρνουν λοιπόν οι αισθήσεις μας; Μπορεί και στον πιο άδοξο όλεθρο, έτσι δεν είναι;

Η κουβέντα άναψε και τις δυο φορές, με τη βοήθεια και του αλκόολ. Ο Μάριανμπολ, ένας αφοργάλλος που κάποτε πρέπει να έπαιζε ποδόσφαιρο (έξου και το –μπολ, σ' όνομά του, εκτός αν αφορά τα αρχίδια του τα οποία ειλικρινά δε γνωρίζω) ήταν ο πιο κατηγορηματικός στην μία άποψη: έτσι είναι, και δεν τρέχει τίποτα! «Αν είναι να κασιόσσουμε από τον πουριτανισμό ή την νοσησιγρία» έλεγε πεισματάρικα «καλύτερα να πεθάνουμε επειδή ένα λουλουδι με φανταχτερά χρώματα μας σαγήνεψε κι ύστερα μας αγκάλιασε με τα δηλητηριώδη πέταλά του.... Στο κάτω κάτω κανείς δεν είναι αθάνατος!» Σωστό αυτό το τελευταίο.

Στην άλλη άκρη βρισκόταν η Κλαούντια, μια παραγονοανοδανέξα που όταν στέκεται μπροστά στους καμβάδες της μάλλον χορεύει παρά κάνει σιδήποτε άλλο. Η Κλαούντια κοροϊδεύει την ιδέα του φαντασμαγορικού δηλητηριώδους λουλουδιού και του εξαισίου θανάτου απ' τη μέθη του, σα νεορομαντική καρικατούρα. «Στην πραγματικότητα» λέει «δεν θα σε ξεκάνει κανένα άνθος του κακού, αλλά κάποιος κύριος Ζαλίκ, λιγότερο φιλόλογος και περισσότερο δολοπλόκος.... Δεν έχουμε να διαλέξουμε μεταξύ θανάτου από αισθησιασμό και θανάτου από αναισθησία, αλλά μεταξύ θανάτου και ζωής. Ασφαλώς κανείς δεν είναι αθάνατος, αλλά πώς σου φαίνεται η ιδέα να μοιράζεις καρμέλες με υδροκνάνιο στα πιτσιρίκια του χωριού σου;» Σωστό κι αυτό.

Αγαπητά μου παιδιά

Για να πω την αλήθεια δεν έχω βγάλει άκρη – και γιαυτό σας γράφω, μήπως βγάλετε εσείς και μου την πείτε κάποτε. Ομολογώ πως ίσως δεν θέλω και να καταλήξω κάπου. Να πάντως τι σκέφτομαι.

Η πρόκληση αισθητικής απόλαυσης είναι νομίζω κάτι πολύ καθημερινό στα μέρη σας: και λέω «στα μέρη σας» επειδή εγώ σήμερα είμαι στο εδώ και αύριο στο πουθενά. Δεν λέω τίποτα για την ποιότητα των αισθητικών πειρασμών (τί να πω άλλωστε!). Μιλώ για την καθολικότητα του πράγματος. Η ελκυστικότητα είναι στην ημερήσια διάταξη, υπάρχει σχεδόν παντού «κάποιος» ή «κάποιος» που «κάτι μαγειρεύουν» για σας (χωρίς την κομπόση, την τόλη και την φαντασία του Ζαλίκ!). Μα δε μπορώ να φανταστώ πως θα μπορούσατε να ζήσετε χωρίς αυτό το διαρκές γαργαλητό, παρα μόνο σαν εντελώς ξεπεσμένοι άγγελοι, μακριά, πολύ μακριά από τον παράδεισο.

Αμέσως όμως μπαίνει το κοινωνικό μέτρο των αισθητικών απολαύσεων. Γιατί – κι αυτό είναι το ίδιο σίγουρο όσο το προηγούμενο – μαθαίνουμε (βάζω και τον εαυτό μου) τί να μας αρέσει, έτσι δεν είναι; (Όταν έπαιζα μουσική το σπούδασα το θέμα, στους καννάδες της μάντας για τα φάλτσα του Ζιράρ που τον έπιανε τότε τότε και κόλλαγε ότι αυτή είναι η άποψη του για την α ή την β μελωδία...). Πώς μαθαίνουμε λοιπόν την αισθητική; Όχι σαν αυτοδίδακτοι μικροί εξερευνητές! Αλλά ούτε με τον ανάποδο τρόπο, σαν σε κατηγορικό! Το περιβάλλον παίζει οπωσδήποτε ρόλο – δεν μπορώ να φανταστώ τους προλαπτούδες σας με τις φουστάνελες να εκποσιάζονται ακούγοντας Ann Clark! Η επανάληψη είναι ένας παράγοντας εκπαίδευσης, και σε κάθε κοινωνικό περιβάλλον υπάρχουν αισθητικά γεγονότα που επαναλαμβάνονται περισσότερο από άλλα, σαν μοτίβα της υπάρχουσας τάξης. Αλλά υπάρχουν επίσης οι δευτερεύουσες στιγμές, τα πιο «περιθωρικά» για

να τα πω έτσι αισθητικά γεγονότα, που μπορεί να επιτρέπουν πάνω στο μοτίβο εκλεκτικές διαφοροποιήσεις. Μπορεί και όχι.

Κατά συνέπεια η αισθητική απόλαυση είναι μεν ζήτημα «αγωγής» αλλά αυτή με τη σειρά της μοιάζει πως φτιάχνει κάτι σαν «δέντρο»: μπορεί να το κλαδεύει από δω κι από κει, να του βάζει λίπασμα, μπορεί όλα τα φύλλα να είναι του ίδιου «τύπου», αλλά και κανένα φύλλο δεν είναι ακριβώς ίδιο με το άλλο.

Κι αφού είναι έτσι, υπάρχουν αναγνωρίσιμες αισθητικές απολαύσεις, main stream σα να λέμε, που μορούν να χρησιμοποιηθούν σα η ζάχαρη του δηλητηριώδους. Γιατί το να είναι μια πρόκληση εξακριβωμένης ελκυστικότητας γεννιέται σαν αποτέλεσμα της διδασκαλίας των απολαύσεων όσο και αυτές οι ιδιες. Ο θάνατος στην αγκαλιά του σαρκοβόρου άνθους είναι προμελετημένο ενδεχόμενο μάλλον παρά το έρδοξο τέλος μιας μοιραίας περιπλάνησης!

Όμως φίλοι μου

το θέμα δεν τελειώνει εκεί. Αναρωτιέμαι από πιο σημείο και μετά η αισθητική είναι όχι απλά ένα ενδεχόμενο ελκυστικής καταστροφής, αλλά ελκυστική καταστροφή συνολικά, από άκρη σε άκρη. Καταστροφή της αισθησιακότητάς μας, καταστροφή της δυνατότητας να μαθαίνει το κάθε ζωντανό διαρκώς τις απολαύσεις του, μετασχηματιζόμενο μέσα σ' αυτές, μέσα απ' αυτές, μέσα και απ' αυτές αλλά και από τις οδύνης του. Αναρωτιέμαι όχι για τα εξαισίου ηδισταθή πτώματα, αλλά για τις συνηθισμένες νεκροζώντανες οπτασίες, που γίνονται τέτοιες μέσα απ' την (μέσα στην) αήγλη των εκπιφλωτικών λάμψεων, των εκκωφαντικών τιμητανιμών.... Αναρωτιέμαι για το αισθητικό overdose.

«Γιατί;» θα αναρωτηθείτε ασφαλώς. Εδώ αλλάζω φύλλο.

Φτωχά μου αδελφια

Οι αισθητικές απολαύσεις, δεσπόζουσες ή αιρετικές, διεκδικούν πάντα για τον εαυτό τους, για να είναι τέτοιες, κάτι τις το εξαιρετικό. Μήπως άραγε αυτό είναι ένα παλιό «μάθημα», της αριστοκρατίας; Όχι δα! Αν πονάς συνέχεια ένα μέρος του πόνου σιγά σιγά ξεθυμαίνει, τα νεύρα «μαθαίνουν», κι αυτό δεν είναι καθόλου αριστοκρατικό! Ένας πόνος διαρκής ή οφειλεται σε κάτι που σε σκοτώνει ή τον συνηθίζεις, και δεν είναι τόσο οξύς όσο στην αρχή. Το ίδιο και η ευχαρίστηση. Η ζάχαρη είναι γλυκεία. Αλλά δεν είναι αλήθεια πως συχνά η κατάχρησή της οδηγεί στην αηδία;

Η εξαιρετικότητα των απολαύσεων είναι βέβαια κοινωνικά προσδιορισίμη... Αν λοιπόν υποθέσουμε προς στιγμήν πως ο κανόνας (κοινωνικός, έτσι;) είναι ένας βομβαρδισμός εκκλήσεων, ερεθισμάτων και μισοικανοποιήσεων («μισό» ώστε να συνηθίζεται πάντα ένα υπόλοιπο επιθυμιών, το «ακόρεστο» των συμπεριφορών....) τότε αργά ή γρήγορα θα έρθει κάτι σαν αισθητικό μπουζούκι. Η πανδαλία των χρωμάτων μπορεί να γίνει αποχρώσεις του γκρι. Αυτό, αν καταλαβαίνετε για τι πράγμα μιλάω, θα μπορούσε να ονομαστεί «πληθωρισμός» των γεγονότων που συμβαίνουν ως αισθητικά....

Στην υπόθεσή μου πάντα: τότε λοιπόν το εξαιρετικό, σαν «μέτρο της αληθινής απόλαυσης», θα πρέπει να αναμετρηθεί με την πληθωριστική πλημμία.... Κι ίσως μάλιστα γίνει δεκτό, αισθητικό σαν εξαιρετικό, ακριβώς επειδή αναμετρείται μ' αυτήν! Και τότε τότε μπορεί να γίνει απολαυστικός ο αισθητικός αποπληθωρισμός, κάποιο είδος μεγαλόφωνης απαξίωσης όσων ερεθισμών θεωρούνται πια τετριμμένοι – δηλαδή όλων. Και τότε τότε τότε μπορεί να γίνει απολαυστικός ένας καινούργιος πουριτανισμός, ένας πουριτανισμός εξολοθρευτής, που καθαρίζει τους αγρούς όχι από τα σαρκοφάγα άνθη, αλλά απ' όλα εκείνα που κάποτε ήταν γοητευτικά μέσα στην ποικιλία τους, έγιναν όμως κουραστικά μέσα στην ατέλειωτη σχετικότητα της κατανάλωσής τους....

Αναρωτιέμαι μήπως γίνει (μήπως έχει αρχίσει κιόλας να γίνεται) ύστερα από το τέλος του πάρτυ των παρδαλών υποσχέσεων, αισθητικά επιθυμητός ο θάνατος. Των άλλων.

Καλοί μου φίλοι

Υπομιάζωμαι πως αυτά σας φαίνονται «άγνωστης ταυτότητας υπάμενες σκέψεις». Σας κατανοώ με κάποια πικρή συμπάθεια. Δεν βρισκόμαστε σε ένα παρατημένο εργοστάσιο γραφομηχανών δίπλα σε μια λίμνη στην πολωνία, ούτε σας μαγειρεύει ο Ζαλίκ. Φάτε ό,τι τρώτε, πείτε ό,τι πίνετε, κι αρπάξτε ό,τι αρπάζουν τα κολαράκια σας.

Πάντως αν σκεφτείτε κάτι καλό, κρατείστε το. Πού ξέρετε; Μπορεί να τα πούμε πρόσωπο με πρόσωπο ένα ωραίο πρωϊ....

Σας φιλό.

Έτσι κατέγραφε την *ευρωπαϊκή συναυλία* ελληνική εγκυκλοπαίδεια των αρχών του 20ου αιώνα. Παρά την ασιοδοξία ο βίος της Κοινωνίας των Εθνών αποδείχθηκε βραχύτατος: συστάθηκε το 1919 και διαλύθηκε με έναν ακόμα παραδόξιο πόλεμο που έκανε τον προηγούμενο (αποκαλούμενο και «μεγάλο») να φαίνεται μικρός. Αλλά η *ευρωπαϊκή συναυλία* δεν σταμάτησε.

Ιούλιος 1940. Ο στρατός του 3ου ράιχ έχει καταλάβει διαδοχικά τμήματα της τσεχοσλοβακίας, το μεγαλύτερο μέρος της πολωνίας, τις κάτω χώρες, το λουξεμβούργο, και το μεγαλύτερο μέρος της γαλλίας, συμπεριλαμβανομένου του Παρισιού. Η «ενοποίηση» της κεντρικής ευρώπης έχει πραγματοποιηθεί. Απ' αυτήν εξαιρείται φυσικά το «νησί»: η αγγλία.

Στις 19 του μηνός ο θριαμβευτής ναζί καγκελάριος, λέει μιλώντας σε πανηγυρική εκδήλωση στο Βερολίνο και τα εξής: «*Η συνείδησή μου με υποχρεώνει να απευθύνω μια νέα έκκληση προς τη φρόνηση της Αγγλίας. Νομίζω πως μπορώ να το κάνω, γιατί δεν είμαι ένας ηττημένος που ζητάει κάτι, αλλά ένας νικητής που δεν έχει τίποτα να ζητήσει. Δεν βλέπω απολύτως κανένα λόγο για τη συνέχιση αυτού του αγώνα. Αυτούμαι για τα θύματα που προκαλεί και θα ήθελα να αποφύγω να υπάρξουν. Ο κύριος Τσόρτσιλ ίσως βρει σ' αυτή μου την έκκληση μιαν απόδειξη, ότι αμφιβάλλω για την τελική έκβαση. Όμως ξελάφρωσα την συνείδησή μου...*» Μπλόφα; Όχι: προσφέρει την δυνατότητα μιας συνθηκολόγησης και μιας «έντιμης μοιρασιάς» - μεταξύ μεγάλων δυνάμεων, μεταξύ κυριών...

Ιούλιος 1940. Στις αρχές του μήνα ο αγγλικός στόλος, ακολουθώντας αυστηρές και αδιαπραγμάτευτες εντολές του Τσόρτσιλ, θα φέρει σε πέρας την επιχείρηση «καταπέλτης» που συνίσταται στην κατάληψη των περισσότερων πλοίων του γαλλικού στόλου, ο οποίος έχει προλάβει να διαφύγει από τα γαλλικά λιμάνια, και βρίσκεται σε συμμαχικά, συμπεριλαμβανομένων κάποιων αγγλικών... Επίσημη αιτιολογία αυτής της επιχείρησης είναι το να αποκλειστεί η πιθανότητα να «μετανιώσει» το γαλλικό ναυτικό, και να συμμαχήσει με τους γερμανούς. Ανεπίσημη, και πλέον λογική: το αγγλικό κράτος θέλει, ευκαιρίας δοθείσης, να καταστρέψει τη ναυτική ισχύ του άσπονδου συμμάχου του, ώστε να μην είναι σε θέση να «κρατήσει» στην μεταπολεμική ειρήνη τις αποικίες του στην αφρική και στην ασία.

Η επιχείρηση καταπέλτης θα γίνει σχεδόν παντού αναίμακτα. Στο λιμάνι Μερς Ελ Κεμπίρ του αλγερίου όμως, όπου βρίσκεται ελλημενισμένο και το καλύτερο μέρος του γαλλικού στόλου, αφού οι γάλλοι αξιωματικοί επιδεικνύουν στους άγγλους τις μυστικές εντολές που έχουν να βυθίσουν τα πλοία τους σε περίπτωση που θα αναγκαστούν να τα παραδώσουν στους ναζί, αρνούνται να τα παραδώσουν και στον Τσόρτσιλ. Το αποτέλεσμα θα είναι να κανονιοβλήσουν τα αγγλικά καταδρομικά εν ψυχρώ τα γαλλικά που είναι «δεμένα» βυθίζοντας τα περισσότερα - θα βουλιάξουν ακόμα και τις σωσίβιες λέμβους με τις οποίες προσπάθησαν να σωθούν οι γάλλοι ναύτες. 1200 γάλλοι θα σκοπούν εν ψυχρώ από «συμμαχικά» πυρά, στην πρώτη από τις δύο μάχες που θα γίνουν την διάρκεια του β' παγκόσμιου πολέμου μεταξύ αγγλικού κράτους και «ελεύθερων γάλλων» (η δεύτερη έγινε πάλι στην βόρεια αφρική το 1943). Παρεξήγηση; Όχι: αντιπαλότητα εθνικών συμφερόντων μέσα στην αντιπαλότητα συμμαχιών...

Μάης 1940. Ενώ μαίνεται - και χάνεται για τους «συμμάχους» - η μάχη της γαλλίας, και ενώ πιθανολογείται η σειρά του αγγλικού κράτους να δεχθεί επίθεση στο ίδιο του το έδαφος, ο Τσόρτσιλ λέει γραπτά στον Μουσολίνι: «*Σας δηλώ ότι ουδέποτε υπήρξα εχθρός του ιταλικού μεγάλιου* (εννοεί των ιταλικών αποικιών στην αφρική...) *ούτε ποτέ εχθρός του Ιταλού νομοθέτη* (εννοεί τον φασισμό...) *Από τα βάθη των αιώνων υπεράνω πάσης άλλης εκκλησίας έρχεται η φωνή ότι οι ηνωμένοι κληρονόμοι του λατινικού και Χριστιανικού πολιτισμού δεν πρέπει να στραφούν ο ένας κατά του άλλου εις θανάσιμον αγώνα. Ακούσατέ με, σας ικετεύω εν πάση τμη και σεβασμό, πριν ή δοθή το φρικαλέον σύνθημα. Πάντως το σύνθημα τούτο ουδέποτε θα δοθή από ημάς.* Μπλόφα; Ίσως. Αλλά δεν έχει την χάρη της η επίκληση του χριστιανισμού;

Δεκέμβριος 1940. Το ιταλικό κράτος του Μουσολίνι έχει επιτεθεί στο ελληνικό του αγγλόφιλο βασίλειο και του γερμανόφιλου δικτάτορα πρωθυπουργού, και χάνει εδάφη στην αλβανία. Κυρίως όμως έχει εμπλακεί σε πόλεμο με την «αγγλική σφαίρα επιρροής», στην αίγυπτο. Σε ραδιοφωνικό του διάγγελμα προς τον ιταλικό λαό, παραμονές χριστουγέννων, ο Τσόρτσιλ ξαναλέει: «*Δεν υπήρξαμε ποτέ ως τώρα πολέμοι του ιταλικού λαού. Εις τον τελευταίο πόλεμο* (εννοεί τον Α παγκόσμιο) *εναντίον των Γερμανών είμεθα σύντροφοί σας. Επί δεκαπέντε έτη μετά τον πόλεμο εκείνον είμεθα φίλοι σας. Μολοντί οι θεσμοί τους οποίους υιοθετήσατε μετά τον πόλεμον εκείνον ήταν ξένοι προς τους ειδικούς μας* (εννοεί τον φασισμό...) *ηδυνάμεθα όμως να βαδίσωμεν μαζί εν ειρήνη, με αγαθή* Ασχετο *προαίρεση...* *Δηλώ - και οι λέξεις μου έχουν σημασίαν - ότι τίποτε εξ όσων συνέβησαν εις την περι* και σχετικό *Αβησσινίας φιλονικίαν* (εννοεί μια χοντρή διπλωματική σύγκρουση ανάμεσα στα δύο κράτη που μαζί, αλλά δεν θα μπορούσαμε να μην το *είχε προηγηθεί του Β πολέμου...*) *δύναται να δικαιολογήση την θανάσιμον πάλην την οποία διε-* μπόρουσαμε να μην το *ξάγωμεν τώρα μεταξύ μας...*» Μπλόφα; Ίσως. Γιατί όμως να υποψιάζεται ο Χίτλερ πως ένα *μεγαλύτερο*... *μα από* *ναφέρει ή 'Ιστορία του* *όνους επί της όποιος έστι* *ο ό Ρουβ' λτ ήτο άκριβός εκεί-* *την όποιαν έγω κατεπελεμουν.* *πήρχεν έν τουτοις κάτι τό κοινόν* *μεταξύ μας: αι 'Ηνωμένα Πολιτεία* *είχον 13.000.000 άνέγων, ή Γερ-* *μανία εχεν 7.000.000 και επί πλέ-* *ον 7.000.000 εργατών ημιανεώνων* *δηλαδή εργαζόμενων εκ περιτροπής* *εις άμφορα τὰ κράτη ή δημοσ-* *νομία ήτο εις κατάστασιν* *παρά άνθηράν, 'Η π...* *λόγο* *του Χίτλερ* *τον δεκέμβρη του 1941* (εφ. *Καθημερινή* 12/12/41)...*αναφορά σε* *7.000.000 «ημιάνεργους», δηλαδή* *εργαζόμενους εκ περιτρο-* *πής...* *κάτι θυμίζει,* *κάτι θυμίζει...*

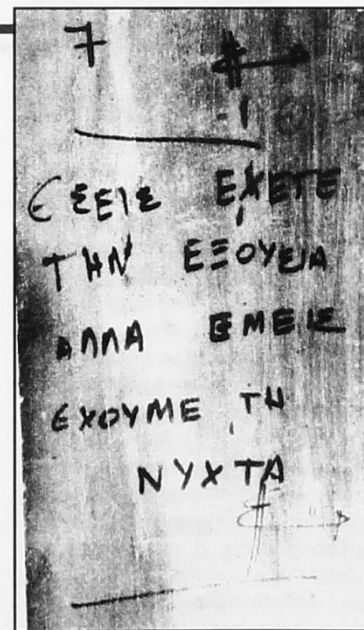
Δεκέμβριος 1940. Έχοντας αποτύχει να εξασφαλίσει μια κάποια ειρήνη με την αγγλία ο Χίτλερ πιέζει αυτοπροσώπως τον ιδεολογικό σύμμαχό του Φράνκο (τον οποίο εξάλλου είχε βοηθήσει πλουσιοπάροχα το 1936...) να καταλάβει τον υπο αγγλικό έλεγχο βράχο του Γιβλαρτάρ (τσακώνονται και τώρα άγγλοι και ισπανοί για τον βράχο...), έτσι ώστε να κλείσει τη Μεσόγειο στον αγγλικό στόλο. Ο Φράνκο αρνείται επιμένοντας πως το εθνικό συμφέρον της ισπανίας βρίσκεται στην «ουδετερότητα»... Θα μείνει έτσι ο αξιόνασ, από την άρνηση του πλέον φιλικού του καθεστώτος στην ευρώπη, εκτεθειμένος στην ισχύ του αγγλικού και ύστερα του αμερικανικού στόλου που θα κυριαρχήσει γρήγορα μεταξύ ευρώπης και αφρικής. Παρεξήγηση; Όχι: στις ευρωπαϊκές συναυλίες τα «εθνικά συμφέροντα» δεν ήταν ποτέ το τελευταίο μα πάντα το πρώτο βιολί.

Και τα όργανα παίζουν ακόμα.

Έναν μικρό χαιρετισμό θαυματού θέλουμε να απευθύνουμε από εδώ, σ' αυτούς τους χίλιους τόσους μελαφούς που απήγησαν για μερικές μέρες εκεί στα αγροτικά και κτηνοτροφικά κάτεργα των Μεσογείων.

Όχι επειδή απήγησαν... Αλλά επειδή οι ίδιοι αυτοί που εκεί στις μακρυνές τους πατριδες, στο πακιστάν και στις ινδίες, οργανώνονται για να σφαχτούν μεταξύ τους, αυτοί λοιπόν οι ίδιοι ένωσαν εδώ τις γροθιές, το πείσμα, τους φόβους και το θάρρος τους σε κοινό σκοπό. Τα αιτήματά τους, σημαντικά για τους ίδιους, φαίνονται παρόλα αυτά μικρότερα στα μάτια μας από αυτό το μάθημα ταξικής αλληλεγγύης που έδωσαν.

Κι είναι το μάθημα των ινδών, των πακιστανών, των μπαγκλαντίζων που ζουν σε σταύλους και δουλεύουν σα δούλοι από την ανατολή μέχρι τη δύση του ήλιου στα χωράφια των ευνύποληπτων ελλήνων «παραγωγών» στα Μεσόγεια μια απάντηση σε πολλούς και πολλά. Από τους μετανάστες προλετάριους έχουμε να μάθουμε... Οι «φουκαράδες» μπορεί να είμαστε εμείς...

...τελικά όμως μας πήραν και τη νύχτα, και μείναμε με τα μεσάνυχτα!

- ΚΕΦΑΛΑΡΙ τηλ.: 620 1386
- ΚΗΦΙΣΙΑ τηλ.: 620 1386
- ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥ τηλ.: 571 1935
- ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ.: 751 1069
- ΚΟΝΤΟΠΕΥΚΟ τηλ.: 600 6426
- ΚΥΨΕΛΗ τηλ.: 821 2529
- ΛΑΜΠΡΙΝΗ τηλ.: 201 1301
- ΛΟΦΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ τηλ.: 571 1935
- ΜΑΡΟΥΣΙ τηλ.: 612 3950
- ΜΕΛΙΣΣΙΑ τηλ.: 612 3950
- ΜΟΡΤΕΡΟ τηλ.: 620 1386
- ΜΟΣΧΑΤΟ τηλ.: 959 9214

ΔΙΑΝΟΜΗ ΔΩΡΕΑΝ

Η φωτογραφία είναι από την αγγλόφωνη Athens News (21/6) με την εξής λεζάντα: Kashmiri refugees rest in the Lavrio labour centre where they are detained after being smuggled into Greece on a yacht from Turkey.

Δηλαδή: Πρόσφυγες από το Κασμίρ ξεκουράζονται στο κέντρο εργασίας του Λαυρίου, όπου μεταφέρθηκαν, κλπ κλπ.

Η τσόντα στο κάτω μέρος της αριστερής σελίδας (νο 12) με την παραδοχή της ύπαρξης 7 μυρίων «ημιάνεργων» (δηλαδή: εργαζόμενων εκ περιτροπής) στην μεσοπολεμική γερμανία βάσει χρησίμων ψύλλους στ' αυτιά μας για το κατα πόσον η φιγούρα του «απασχολήσιμου» στα τέλη του 20ου και στις αρχές του 21ου αιώνα αφορά όντως κάποιες «νέες σχέσεις εργασίας», ή είναι μια συνθήκη που έρχεται και ξανάρχεται σε συγκεκριμένες ιστορικές περιόδους σαν απόδειξη συγκεκριμένων προβλημάτων στην κερδοφορία των αφεντικών. Το ερώτημα είναι δηλαδή το αν η «μισοαπασχόληση» του μοναδικού «κεφάλαιου» που παράγει τα κέρδη, της ανθρώπινης εργασίας (στις μητροπόλεις) αποτελεί λύση για τα αφεντικά ή το κατ' εξοχήν πρόβλημα.

Είμαστε της γνώμης πως συμβαίνει το δεύτερο, άρα να προσθέσουμε ένα σχόλιο και ένα συμπέρασμα. Από πουθενά δεν προκύπτει, το αντίθετο μάλιστα, ότι τα αφεντικά έχουν κάποιο στρατηγικό όφελος αν παραιτηθούν από την όσο το δυνατόν πιο έντονη και εκτεταμένη εκμετάλλευση των δυνατοτήτων των υποτελών τους οπουδήποτε στον πλανήτη. Πρέπει κανείς να μην ξεχνάει ποτέ το ότι η «μισοαπασχόληση» των «αναπτυσμένων» προλετάριων στις μητροπόλεις (και άρα η μείωση, κατά κάποιο τρόπο,

δόξα στον p.b.

Ο πίτσα μπόι βγαίνει βιαστικός από το μαγαζί. Ο πίτσα μπόι τακτοποιεί τα κουτιά στο κουτί. Ο πίτσα μπόι καβαλλάει και φεύγει. Ο πίτσα μπόι οδηγεί σαν παλαβός στη λεωφόρο. Ο πίτσα μπόι μπαίνει ανάποδα στο στενό. Ο πίτσα μπόι ξεχωρίζει τα νούμερα στο σκοτάδι. Ο πίτσα μπόι φρενάρει γιατί έφτασε. Ο πίτσα μπόι βγάζει το κράνος, ανοίγει το μεγάλο κουτί, βγάζει το μικρό κουτί, ανοίγει το μικρό κουτί, βάζει το μικρό του δακτυλάκι στην τρύπα του αυτιού, το ξύνει καλά καλά, καθαρίζει το μικρό του δακτυλάκι πάνω στην πιπεριά και είναι έτοιμος να κτυπήσει το κουδούνι.

Ποτέ άλλοτε ένας που δουλεύει δεν ήταν τόσο ολοκληρωμένος όσο ένας σερβιτόρος μεγάλων αποστάσεων.

ΓΡΙΕΣ ΠΟΥΤΑΝΕΣ

ΝΤΙΠΙΝ! ΝΤΙΠΙΝ!

ΝΑΙΑ!

ΤΕΙΑ ΣΟΥ ΚΥΡΑ ΠΟΠΗ ΜΟΥ

ΚΑΜΑ ΚΑΜΑ

ΜΙΑ ΧΑΡΑ ΕΣΥ ΜΕ ΤΗΝ ΟΣΤΕΟΠΟΡΩΣΗ ΠΡΟΣΤΑ ΠΑΣ;

Ε, ΠΟΠΑΚΙ ΜΟΥ ΤΟΝ ΛΥΠΗΘΗΚΑ ΡΙΓΟ ΤΟΥ ΠΕΤΑΞΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Ε ΜΟΡΕ... ΑΝΤΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ; ΟΛΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΑ ΕΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΖΩΗ ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ!

ΚΥΡΑ ΠΟΠΗ ΜΟΥ... ΔΕΝ ΠΑΙΡΝΕΙΣ ΤΟ ΣΚΕΪΤ ΣΟΥ ΝΑΡΘΕΣ ΝΑ ΠΙΣΤΩΜΕ ΚΑΝΑ ΚΑΦΕΔΑΚΙ;

ΝΑΙ ΜΟΡΕ... ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΑΡΕΑ ΚΑΙ ΚΑΝΑ ΤΣΙΤΑ ΡΑΚΙ

ΕΛΑ ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΟ ΜΟΥ ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ;

ΜΕΤ' ΑΒΡΙΤΙΚΑ ΣΟΥ!

ΚΑΜΑ ΦΡΟΣΟ ΜΟΥ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ... ΔΕ ΜΟΥ ΛΕΣ, ΕΣΕΙΝΟΣ Ο ΡΙΤΣΙΡΙΚΑΣ ΠΟΥ... ΝΤΑΞΕΙ!

ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΟΥΝ, ΕΙ;

ΤΟ ΞΕΡΩ ΦΡΟΣΟ ΜΟΥ... ΠΕΤΑΜΕΝΑ ΛΕΦΤΑ

ΚΙ ΟΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΤΗΝΙΣΜΑ, ΝΑΡΘΕΙ ΝΑ ΤΟΥ ΞΗΓΗΣΟΥΜΕ!!

η μέρα που ένας μπακαλιάρος

Οι διαγεννητικές υποσχέσεις των βιοτεχνολόγων, ειδικά όσο αφορούν τα τρόφιμα, προκαλούν εκνευρισμό και απόρριψη. Για να είμαστε όμως ειλικρινείς: η συνηγορία στην ποιότητα των "καθαρών" τροφίμων δύσκολα κρύβει έναν λαίμαργο συντηρητισμό. Στο 95% των περιπτώσεων, τουλάχιστον.

"Ντομάτα με γονίδια σκορπιού; - Όχι, ευχαριστώ"... Αυτό είναι ένα μοτίβο για την περίπτωση, που κρύβει όμως χοντρή λαθροχειρία. Οι προηγούμενες ντομάτες (που απολαμβάνουν πλέον την τιμή να θεωρούνται πιο κοντά στις "φυσικές") δεν σερβιρίστηκαν από κανέναν σαν "ντομάτα που τρέφεται με υποπροϊόντα του πετρελαίου; (λιπάσματα) - ναι, ευχαριστώ, θα ήθελα και ένα κομμάτι υψικαμίνου στη σαλάτα μου"... Ακόμα και τις πλέον "φυσικές" ντομάτες, αν τις παρουσιάσει κανείς σαν τρεφόμενες από σκατά αλόγων (κοπριά), δύσκολα θα κατηγορηθούν σ' έναν "μετα/φυσικό" οισοφάγο σήμερα. Άκου "σκατά"!...

Σε κάθε περίπτωση η μητροπολιτική διατροφή είναι ήδη μια δέσμη δοξασιών ανακατεμένη με πρώτες ύλες που σε άλλα μέρη και πλάτη του κόσμου δεν τρώγεται με τίποτα. Ούτε πίνεται. Η επίκληση στη "φύση", στη "φυσικότητα", στην "καθαρότητα" κλπ είναι, υπ' αυτές τις συνθήκες, σκέτη ιδεολογία - και πάντα τέτοια ήταν.

Το πρόβλημα με την διαγεννητική ντομάτα (για να μείνουμε σ' αυτό το παραδειγματικό κλισέ) είναι, τελικά, ποιά είναι το υλικό της τροποποίησής της. Ο σκορπιός γεννάει άσχημους συνειρμούς, όχι μόνο επειδή δεν τρώγεται, αλλά χειρότερα επειδή θεωρείται ένα κακόρυγο ερπετό. Αν, αντίθετα, η σούπερ ντομάτα ήταν μολασμένη με το γονίδιο της μεγαλοφυΐας, η ηθική αποστροφή που θα προκαλούσε θα ήταν πολύ μικρότερη (αν υπήρχε).

Ερχόμαστε κατα συνέπεια στο ζήτημα της "καθαρότητας" ή/και της "διαγεννητικότητας" των τροφίμων: κατά πρώτο λόγο πρόκειται για ιδεολογική διαμάχη μάλλον, παρά για γαστρινμαρική. Στον παραγινόμενο καπιταλιστικό κόσμο είναι ελάχιστοι πια που θα εκτιμούσαν μια "παραγινόμενη" ντομάτα. Γιατί συν τοις άλλοις η φυσιολογική πορεία ενός καρπού προς το σάπισμα προκαλεί αόριστους - και ανεπιθύμητους - συνειρμούς γεράσματος και θανάτου σε πληθυσμούς που έχουν για τον εαυτό τους, τις ιδέες και τα έργα τους την πεποίθηση της αιώνιας νεότητας. Από αυτό το δεδομένο ξεκινώντας, ο βιοτεχνολόγος που κατασκευάζει και προσφέρει μια ντομάτα "αιωνίως νέα", μια "παγωμένη" ντομάτα είναι ένας ιππότης. Αυτό καθ' εαυτό το τέλος των πειραμάτων του δεν αμφισβητείται κοινωνικά. Το θέμα είναι (και τελικά εκεί βρίσκεται το ζουμί, όχι της ντομάτας αλλά των ιδεολογιών για πάρτη της) το κατά πόσον την αιωνιό-

Αριστερά: καμπουροπληνθηρόσαυρος ο μικρός. Εξυπηρετεί τη λάτρα μιας ολιγομελούς οικογένειας, αλλά φυλάει και το σπίτι. Γιατί όχι;

πηδήχτηκε με μια αχλαδιά

τητα την προσφέρει η "καθαρότητα" ή ο "υβριδισμός" - και το κατά πόσον ο "υβριδισμός" μπορεί να περιλάβει οτιδήποτε ή πρέπει να περιοριστεί σε ένα περιορισμένο ρεπερτόριο.

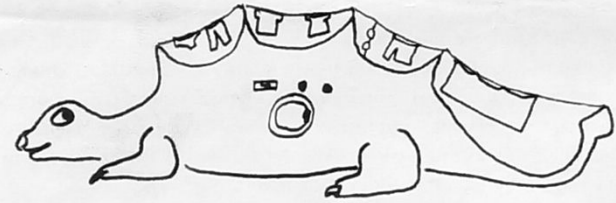
Και εδώ τα πράγματα μπλέκουν. Οι αυθεντικοί εραστές της "καθαρότητας" των ειδών (και των φυλών, και πάει λέγοντας) έχουν υπάρξει ιστορικά - και δοκίμασαν τις πεποιθήσεις τους με τον αιμοβόρο τρόπο που ταίριαζε σ' αυτές. Στην γενεαλογική διαδοχή των ιδεών οι διαγεννητικές υποσχέσεις των βιοτεχνολόγων βρίσκονται πολύ κοντύτερα στη συνηγορία του μπάσταρδόμετου, παρά στη ρητορική του "καθαρού αίματος" (που σήμερα θα μπορούσε να είναι του "καθαρού γονιδιώματος") - αν και, ως το τονίσουμε αυτό, οι βιοτεχνολόγοι έχουν εντελώς διαφορετικά κίνητρα από τους ελευθεριακούς.

Από την άλλη μεριά είναι δύσκολο να διαθέτει κανείς δύο μέτρα και σταθμά: ένα, ως πούμε, υπέρ της "καθαρότητας της φύσης", και ένα άλλο, υπέρ του "μπασταρδέματος των ανθρώπων". Σε κάθε περίπτωση η ρητορική του δεύτερου (της βιολογικής "καθαρότητας" ή μη των ανθρώπων-όντων) είναι υποκεφάλαιο του δεύτερου (της βιολογικής "καθαρότητας" ή μη των υπόλοιπων ειδών). Στη τελική ο καυγάς για τα τρόφιμα και για την "φύση" τους γίνεται επειδή πέφτουν στο στομάχι μας.

Πού καταλήγουν αυτά; Στο αναγκαστικό χειροκρότημα κάθε τεχνολογικής χίμαιρας; Ή μήπως στην τρίπλα του ότι υπάρχει "φυσικό" και "μη φυσικό" μπάσταρδεμα, οπότε έχουμε το περιθώριο να υπερασπιστούμε το πρώτο και να καταγγείλουμε το δεύτερο; Δεδομένου πως κανένας σκορπιός δεν θα τα έφτιαχνε με καμμία ντοματιά, η ευχή να αφήσουμε την "φύση" ελεύθερη στις ερωτικές ορμές της θα μας γλύτωνε από δυσάρεστους διατροφικούς συνδυασμούς. Όμως η αλήθεια είναι πως γενικά δεν έχουμε σε καμμία υπόλειψη τις "ορμές της φύσης". Ειδ' άλλως θα υποκίπταμε με χαρά στην επίθεση του πρώτου τυχόντου ορμητικού ιού - κι αυτοί δεν χαρίζουν κάστανα!

Αυτό πιθανότατα να σημαίνει πως κανένα "μέτωπο" της προκοπής απέναντι στα κατορθώματα των βιοτεχνολόγων δεν θα βρεθεί στο όνομα της "φύσης" και της "φυσικότητας". Αλλά μόνο ("μόνο" επειδή φαίνεται μικρότερο από το "κοσμικό δίκαιο" που ο καθένας μπορεί να φτιάξει με τη σημαία της "φύσης") σε σχέση με τους σκοπούς και τα μέσα τους. Η διαγεννητική έφοδος δεν μας είναι εχθρική επειδή μας απομακρύνει από την "μύνα φύση" αλλά επειδή έχει στόχο τον κεντρικό έλεγχο της "αναπαραγωγής" - των ανθρώπων και όλων των υπόλοιπων ειδών που χρησιμοποιούνται καθ' οιονδήποτε τρόπο απ' αυτούς.

Το θέμα, για το οποίο θα ξαναμιλήσουμε, δεν είναι τελικά ούτε ηθικό, ούτε αισθητικό. Είναι πολιτικό: ποιάς ελέγχει τί. Ζήτημα εξουσίας σα να λέμε.

κατά συνθήκην ψέμματα

στρατιωτική πειθαρχία

Στη βουλγαρία αναδιαρθρώνουν τον στρατό τους. Για να ταίριαζει στα καινούργια μοντέλα. Απ' αυτές τις αλλαγές περισεύουν μερικές χιλιάδες καρabanάδες. Θεωρεί κανείς ενδιαφέρουσα την ανεργία τους; Οι πιο πολλοί θα πρέπει να είναι γαλονάδες καριέρας - από εκείνους που είχε σπρώξει το «κόμμα» σε έναν στρατό που, αν χρειαζόταν να πολεμήσει, θα το έκανε υπό τις εντολές του μεγάλου, «αδελφικού» στρατού της Μόσχας.

Όμως οι καλοί - ακόμα και στον παλιό στρατό της βουλγαρίας θα υπάρχουν τέτοιοι - δεν χάνονται. Στην προκειμένη περίπτωση θα προσληφθούν σα managers από τις ελληνικές επιχειρήσεις που «δραστηριοποιούνται» στη βουλγαρία...

Δεν είναι αστέιο. Τα ελληνικά αφεντικά εξωτερικού πράγματι ενδιαφέρονται για τις υπηρεσίες αυτών των μούτρων. Καταλαβαίνετε το λόγο: σαν «επενδύσεις» σ' αυτή την άδεια χώρα θα πρέπει να εννοούνται διάφορα στρατόπεδα εργασίας. Τί καλύτερο άρα απ' το να είναι οι ανθρωποδοιοκτές των ελληνικών επιχειρηματιών εκπαιδευμένοι ακριβώς γι' αυτήν τη δουλειά;

Να βάλουμε στο λογαριασμό και τις άκρες που θα έχουν αυτοί οι «πρώην» με τους όποιους «νυν» της ησυχίας νεκροταφείου; Γιατί όχι. Πώς θα φτιάχονταν τα made in greece βρακιά, τα παπούτσια και οι τυρόπιτες δηλαδή;

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές ο (μακρινός) καπιταλιστικός γαλαξίας φωτοαγογείται από ενδιαφέρουσες κανονίες: ιερά τέρατα της «νέας οικονομίας» ξεψιγούν εντελώς τόσο στην αμερικανική όσο και στην ευρωπαϊκή μητρόπολη, καθώς «αποκαλύπτεται» πως στους ισολογισμούς τους έλεγαν χοντρά ψέμματα για το ύψος των κερδών τους. Απλούστατα είχαν πάψει να έχουν τέτοια εδώ και χρόνια...

Φανταζόμαστε πως το θέμα σας αφήνει παγερά αδιάφορος. Αξίζει όμως την ταπεινή δική σας και δική μας προσοχή. Γιατί δεν πρόκειται για «σκάνδαλα», παννώσεις σα να λέμε του θεάματος. Πρόκειται για οργανική πλευρά της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης.

Το πρώτο ενδιαφέρον θέμα σ' αυτές τις ιστορίες είναι πως οι ψεύτικοι ισολογισμοί και τα ψεύτικα κέρδη αποκαλύπτονται ύστερα από κρατικούς ελέγχους. Όπως ίσως ξέρετε η διεθνής τάση ήταν ως πρόσφατα τα λογιστήρια των επιχειρήσεων να εξετάζονται από ιδιωτικές εταιρείες (ορκωτών λογιστών), πράγμα που σήμαινε «γιάννης κερνάει γιάννης πίνει». Το ότι επανέρχεται «η πιστοποίηση της αλήθειας της κερδοφορίας» των αφεντικών σε κρατικά χέρια σημαίνει πως το κράτος, που είναι ο συλλογικός εκφραστής τους αναλαμβάνει ξανά να «χειριστεί στρατηγικά» τις προοπτικές και τις απαιτήσεις της καπιταλιστικής συσσώρευσης, στις οποίες πολλά μεμονωμένα αφεντικά (μέτοχοι, μανάτζερς, ελεγκτές κλπ) έχουν πλέον αποτύχει. Και δεν είναι καθόλου παράξενο που αυτό συμβαίνει με θορυβώδη τρόπο στις ΗΠΑ: εκεί που η «ανάπτυξη» ήταν κορυφαία, εκεί που η κρίση είναι επίσης κορυφαία, εκεί ακριβώς γίνονται πρώτα πρώτα οι «αλλαγές πλεύσης».

Το δεύτερο ενδιαφέρον είναι το γιατί αυτοί οι γίγαντες του καπιταλισμού κατέφυγαν στο παραμύθι για να κρύψουν την πραγματική κατάσταση τους - τις ζημιές τους δηλαδή. Η αιτία βρίσκεται στα χρηματιστήρια: παραπλανώντας μετόχους και «επενδυτές» αυτές τα κορυφαία μαγαζιά ήλπιζαν να ρεφάρουν παραοικτικά (από την προς αυτά κυκλοφορία του χρήματος) ότι έχαναν παραγωγικά (σε πωλήσεις). Φυσικά αυτό είναι μια ταχυσταχυλοφυγή που δεν μπορεί να συνεχίζεται επί 'απειρών. Όμως τα υψηλόβαθμα στελέχη αυτών των εταιρειών (που αποτελούσαν ένα υποκατάστατο της διάχτης ιδιοκτησίας ώστε να υπάρχει διοίκη-

κατ' ανάγκην λάθη

ση) δεν ενδιαφέρονταν για το «άπειρον», αλλά για το «ώρα». Τσέπωναν τα τεράστια ποσά των μισθών και των «έξτρα» τους, και ως πάει και το παλάμιελο.

Αυτή η φυσιολογική για τα καπιταλιστικά δεδομένα συμπεριφορά θέτει έμμεσα αλλά καθαρά και πάλι το θέμα των υποκειμένων της «διοκτοσίας» και του «ενδιαφέροντος» για την συσσώρευση. Δεν είναι τυχαίο πως οι μεγαλύτεροι «απατεώνες» είναι ακριβώς οι εταιρείες της «νέας οικονομίας», αυτές που ξέφυγαν από τα παραδοσιακά ιδιοκτησιακά σχήματα.

Το τρίτο ενδιαφέρον ερώτημα είναι αν αυτή η πρακτική, των πέταινων ισολογισμών και του παραμυθιάσματος των μετόχων, είναι η εξαίρεση ή ο κανόνας. Δημοσιεύματα διεθνών καθεστωτικών περιοδικών οικονομικού περιεχομένου (που έχουν υπόψη μας) έχουν αφήσει να εννοηθεί πως αυτός είναι ο κανόνας. Και δεν υπάρχει ένα αλλά πολλά και διαφορετικά truck για να μην φαίνονται οι χρόνες ζημιές. Λέγεται πως επιχειρήσεις σαν την Microsoft μαιίνουν στην πραγματικότητα «μέσα» τα τελευταία χρόνια, και ομολογείται πως η «δημιουργική λογιστική» έχειώσει πολλά ηχηρά ονόματα από την χρεωκοπία. Και όχι μόνο στις ΗΠΑ.

Το τέταρτο επίσης ενδιαφέρον θέμα είναι αν οι κρατικοί λογαριασμοί έχουν διαφύγει αυτά τα τεχνάσματα ή όχι. Εδώ πρόκειται για άλλο μεγάλο πάρτυ, που είναι ίσως κυρίως ευρωπαϊκό! Όλη η ιστορία με «τα κριτήρια του Μάαστριχτ»

η φτώχεια επηρεάζει τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων

Αντί άλλης αναφοράς στον «βασιλιά των σπορ» να μια διαφήμιση πης μπάλας με «ανθρωπιστικούς» στόχους. Προέρχεται από τον ΟΗΕ που καλεί τις εταιρείες αλλά και τους απλούς πολίτες να κάνουν ό,τι ο Ρονάλντο και ο Ζιντάν: να ελεείσουν τους φτωχούς μέσα από τα προγράμματα του οργανισμού.

Η επιλογή των προσώπων έχει το λεπτό σημειολογικό γούστο που χαρακτηρίζει τους ευαίσθητους κορτάτους: ο βραζιλιάνος και ο αλγερίνους ξέφυγαν από την μίζερια και με σκληρή δουλειά έγιναν αστέρια πρώτου μεγέθους - και ιδού ποιάς είναι ο τρόπος που «η φτώχεια επηρέασε τη ζωή τους». Εξάλλου και τα περιων ο λόγος προγράμματα καταπολέμησης της παγκόσμιας φτώχειας έχουν σκοπό την κοινωνική άνοδο: είναι εκπαιδευτικά προγράμματα, με σκοπό «να γίνει ευκολότερο η δημιουργία εργασιών... η βελτίωση της υγείας, της γεωργίας και του εμπορίου... η ανάπτυξη ευκαιριών για άντρες, γυναίκες και παιδιά»...

Όλα καλά - αρκεί να μην αναπτυχτούν πολύ αυτοί οι «καϊμένοι». Φανταζόμαστε τελικό Μουντιάλ μποντζουάνα - μαγαδασκάρη ασ πούμε; Και να έχουν πετάξει έξω όλες τις γερμανίες, τις γαλλίες, τις ιταλίες, τις ιαπωνίες και τις αμερικές; (Κι ούτε θα μπορούν να γραφτούν διάφορα που γράφτικαν σε ευρωπαϊκές αθλητικές εφημερίδες, του είδους «οι νοτιοκορεάτες έχουν μικρό πουλί»...)

(και η στρογγυλή θεά τις παρηγορεί)

POVERTY AFFECTS THE LIVES OF MILLIONS OF PEOPLE.

INCLUDING TWO OF THE WORLD'S BEST-PAID FOOTBALL PLAYERS.

Μέσα απ' τις σελίδες της 3ης γενιάς, πιο συστηματικά τη χρονιά που πέρασε και λιγότερο τις προηγούμενες, έχουμε εκθέσει (έχουμε επιδιώξει να εκθέσουμε) τη γνώμη μας για τον κόσμο. Γνώμη που δεν είναι στατική. Από το 1997 τέτοιον καιρό μέχρι σήμερα μάθαμε - ή έτσι νομίζουμε. Υπάρχουν πολλές και διαφορετικές κλίμακες γεγονότων, παρατηρήσεων, συμπερασμάτων, και είναι πιθανό πως δεν καταφέρνουμε πάντα να τις συνδυάσουμε όπως θα έπρεπε. Αντί για οτιδήποτε άλλο ως παραδεχτούμε πως έχουμε ακόμα να μάθουμε πολλά.

Όμως ο καιρός, ο χρόνος που μας κατέχει και δεν τον κατέχουμε, πριονίζει τα περιθώρια - δικά μας και δικά σας. Με την ελπίδα πως θα έχει κάποια χρησιμότητα συμπυκνώνουμε παρακάτω πράγματα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχουμε ήδη πει. Αποτελεί αυτή η περιλήψη ένα είδος έμμονης ηχούς από το τεύχος no 40.

Εξηγούμε μια ορισμένη γκάμα γεγονότων «μεγάλης κλίμακας» (πολιτικών, οικονομικών, ιδεολογικών, όπως κι αν ονομάζονται από την αργκό του συστήματος) μέσα από την εξής βασική σκέψη. Ό,τι αυτά που λέγονται *παραγωγικές και καταναλωτικές δυνάμεις* του σύγχρονου καπιταλισμού, δηλαδή οι απρόσωπες δυνατότητες να παράγονται και να καταναλώνονται κάθε είδους εμπορεύματα, έχουν εξελιχθεί και εξελίσσονται ακόμα δυσανάλογα γρήγορα σε σύγκριση με τις *παραγωγικές και καταναλωτικές σχέσεις*. Σ' αυτές τις τελευταίες συγκαταλέγουμε τις πολιτικές μορφές κυριαρχίας και υποτέλειας σε πλανητική ή τοπική κλίμακα: τις τυπικές ή άτυπες σχέσεις εργασίας: ως τις συμπεριφορές, τις ανάγκες, τις επιθυμίες, τα ήθη (κοινωνικά προσδιορισμένα όλα αυτά) τόσο των μεγάλων ανθρώπινων συνόλων, με όποιο τρόπο και αν απορρίζονται, όσο και του καθενός μας χωριστά.

Εξηγούμε αυτήν τη δυναμική ανισορροπία ανάμεσα σε *δυνάμεις και σχέσεις* σαν αναπόφευκτη συνέπεια των απαντήσεων που έπρεπε να δώσουν και έδωσαν οι ιδιοκτήτες του κόσμου στην τεράστια έκρηξη ανυπακοής και ενεργητικής αντι/εξουσίας σ' όλον τον πλανήτη, αυτήν την έκρηξη που από διαφορετικές μεριές αλλά με μιαν αλυσιδωτή συμπληρωματικότητα έσφιξε τον λαϊκό τους τις δεκαετίες του '60 και του '70. Ενώπιον των αρνητικών (απέναντι στο κεφάλαιο και στο κράτος) πρωτοβουλιών που πήρε πλήθος υποκειμένων μέσω των κοινωνικών τους σχέσεων, τα αφεντικά κινητοποίησαν το μόνο τους έμπιστο όπλο πέραν της ανοικτής βίας: το πέρασμα σε ανώτερου είδους μηχανές. Ο στόχος τους δεν ήταν κάτι λιγότερο από μια τεράστια αναδιάρθρωση του παραγωγικού και του καταναλωτικού μοντέλου, τέτοια που να υπάγει «θετικά» για τους λογαριασμούς τους το κύμα της αρνητικότητας ενώπιον του οποίου βρέθηκαν αιφνιδιαστικά.

Έχουμε την γνώμη πως η «ανάπτυξη» του βιοπληροφοριακού υποδείγματος, δηλαδή η ενοποιημένη (ή ενοποιησίμη) δέσμη των τεχνολογιών της βιολογίας και της πληροφορικής σε όλες τις εκφάνσεις και πιθανές ή απίθανες εφαρμογές τους, αποτελεί καινοτόμο γεγονός της ίδιας, το λιγότερο, σημασίας με την «ανάπτυξη» του βιομηχανικού υποδείγματος, της μαζικής μηχανικής παραγωγής δηλαδή. Έχουμε ακόμα τη γνώμη πως ζούμε τα πρώτα μόνο βήματα του βιοπληροφοριακού μοντέλου οργάνωσης των κοινωνιών γενικά. Απέχουμε ακόμα, κι αυτό έχει σημασία, από την ολοκλήρωση των θεσμίσεων που του αναλογούν.

Αποδίδουμε ένα πλήθος εκδηλώσεων της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης στο γεγονός ότι τα αφεντικά νίκησαν μεν τους κινδύνους που αντιπετώπιζαν έως πριν 25 ή 20 χρόνια (με την έννοια ότι εξαφάνισαν από τις μητροπόλεις την θέληση του ριζικού απελευθερωτικού μετασχηματισμού) δεν νίκησαν όμως απόλυτα. Το «όχι απόλυτα» αφορά τις ίδιες τις παραγωγικές και καταναλωτικές σχέσεις. Έγιναν ασφαλώς υπακουσες σε μεγάλο βαθμό, δεν αναδιρθώθηκαν όμως σ' εκείνη την έκταση και σ' εκείνο το βάθος που θα ελευθέρωνε τον ορίζοντα για τις δυνατότητες του βιοπληροφορικού υποδείγματος: να παράγεται ό,τι είναι «μπορεί» να παραχθεί, και να καταναλώνεται όπως «πρέπει». Αυτή η αποτυχία - μέσα - στη - νίκη των κυρίων μπορεί να εξηγηθεί με διπλό τρόπο: αφενός δεν είναι τόσο παντοδύναμοι, αφετέρου τέτοιου είδους κοινωνική αναδιάρθρωση απαιτεί, υπό ομαλές συνθήκες, πολύ περισσότερο χρόνο από οποιαδήποτε τεχνολογική εφεύρεση ή εφαρμογή. Εν τέλει η κοινωνική κίνηση γεννάει πάντα ανταγωνισμούς που ακόμα κι αν δεν συγκλίνουν στον ίδιο στόχο δεν παύουν να προκαλούν προσκόμματα και επιπλέον καθυστερήσεις.

Η κρίση, λέμε, που ασφαλώς έχει μια προϊστορία τριάντα περίπου χρόνων, έφτασε στην αιχμή του δόρατος. Αν τα αφεντικά θέλουν να «προχωρήσουν» (και θέλουν...) οφείλουν τώρα να ασκήσουν τις εξουσίες που κατέχουν, τις εξουσίες που επανακατάκτησαν συναινετικά ή όχι τις προηγούμενες δεκαετίες, με τον πλέον ωμό τρόπο εναντίον εκείνου που «φρενάρει» την ανάπτυξη, δηλαδή την κερδοφορία τους. Εναντίον του μεγαλύτερου μέρους των σχέσεων *μέσα* στις καπιταλιστικές μητροπόλεις, και ανάλογα με την περίπτωση

και έξω απ' αυτές. Ασφαλώς το ζήτημα της κατάκτησης εδαφών, δηλαδή πόρων, είναι και πάλι κεντρικό. Όμως ακόμα κεντρικότερη είναι η βίαιη προσαρμογή αναγκών, επιθυμιών, συμπεριφορών, στις δυνατότητες του βιοπληροφοριακού μοντέλου και στην «αναπτυξιακή λογική» του. Τα αφεντικά δεν μπορούν να περιμένουν άλλο να γίνει αυτή η προσαρμογή σιγά σιγά και με το μαλακό: το ποσοστό των πραγματικών κερδών τους από χρόνο σε χρόνο, από μήνα σε μήνα, από μέρα σε μέρα καταρρέει, και τα τρυκ δεν μπορούν άλλο να συγκαλύψουν το πρόβλημα.

Έχουμε την εκτίμηση πως αυτή η βίαιη κοινωνική αναδιάρθρωση, που θα περάσει από την δια πυρός και σιδήρου απαξίωση μεγάλου μέρους του κοινωνικού υπάρχοντος, έχει αρχίσει ήδη να συμβαίνει. Συμβαίνει μάλιστα όχι μόνο καθοδηγούμενη από τα «πάνω» αλλά και με την ενεργό συμμετοχή εκτεταμένων αριθμητικά τμημάτων των απο «κάτω», για τους οποίους η μυρωδιά του παγκόσμιου αίματος δεν είναι, νομίζουν, η δική τους μυρωδιά. Ονομάζουμε αυτήν την ιστορικά συγκεκριμένη βία *παγκόσμιο πόλεμο*.

Έχουμε τη γνώμη πως από την σκοπιά του ταξικού ανταγωνισμού, μ' όλην την αορισία που συνοδεύει ακόμα τις λέξεις «ταξικός ανταγωνισμός», το θέμα τίθεται αντίστροφα. Αν οι κοινωνικές σχέσεις φρενάρουν πράγματι την «ανάπτυξη» της συσσώρευσης: αν αυτό συμβαίνει όχι στην βάση ενός συνεπικού σχεδίου αντι/εξουσίας αλλά σαν υπόλοιπο μιας σχεδόν εικοσαετούς ήττας: κι αν τέλος αυτή η κωλυσιεργία έχει κιόλας τόσο δραματικές συνέπειες για τα αφεντικά, τότε αυτές οι κοινωνικές σχέσεις ή θα συντριβούν ή θα αποκητήσουν ριζοσπαστική / ανταγωνιστική συνείδηση του εαυτού τους. Θα ριζοσπαστικοποιηθούν όχι προς όφελος των αφεντικών, θα ριζοσπαστικοποιηθούν εναντίον τους: για να κατακτήσουν το πραγματοποιημένο επίπεδο «ανάπτυξης» των δυνάμεων και των δυνατοτήτων, για να τις ξαναελέγξουν στο όνομα πραγματικών αναγκών και επιθυμιών σε όλον τον πλανήτη, για να καταστρέψουν εκείνες που δεν ανάγονται στην βελτίωση του καθενός και όλων, για να αξιοποιήσουν τις υπόλοιπες. Με άλλα λόγια: είτε οι κύριοι των «δυνάμεων» θα τις εξαπολύσουν εναντίον των σχέσεων για να τις καταστρέψουν και να δημιουργήσουν τον χώρο και τον χρόνο ανάπτυξης νέων, συμβατών: είτε τα υποκείμενα των σχέσεων θα ανατρέψουν τους κυρίους, και θα ελέγξουν συνειδητά και απελευθερωτικά τις όποιες δυνατότητες. **Η καλπάζουσα κρίση θέτει όλο και πιο ωμά, όλο και πιο καθαρά, όλο και πιο επιτακτικά το ζήτημα της εξουσίας.**

Ακόμα κι αν δεχτεί κανείς πως αυτή μας η γνώμη είναι βάσιμη, το πρόβλημα που εγείρεται είναι κατευθείαν πολιτικό. Μεταξύ ενός άγνωστης διάρκειας διαστήματος βαρβαρότητας και της αντικρατικής, αντικαπιταλιστικής επανάστασης η διαφορά δεν είναι φιλοσοφική. Οι αφέντες της βαρβαρότητας είναι γνωστοί, τους ξέρουμε, κι αυτούς και τους κοινωνικούς τους συμμάχους. Ποιά είναι όμως τα κοινωνικά υποκείμενα που θα αναλάβουν σε όλη του την έκταση το έργο, την τεράστια πράξη της επανάστασης;

Ομολογούμε αμέσως δύο πράγματα. Πρώτα πως δεν ξέρουμε ποιά είναι αυτά τα υποκείμενα. Και μετά σι παραά την «αγνοία» μας δεν κάνουμε μετριοπαθέστερη τη γνώμη μας, ούτε τη θέση απ' την οποία ξεκινάμε, ούτε τις διαθέσεις μας. Ονομάζουμε πάντα αυτά τα υποκείμενα, μέσα στην σχετική αναλυτική αβεβαιότητά μας, *ταξικά*, δίνοντας στη λέξη το νόημα των αληθινών δημιουργών του πλούτου όπου γης. Πιθανολογούμε σι ανάμεσα στα εκατομύρια των λιγότερο ή περισσότερο κολασμένων, ανάμεσα σ' εκείνους που πεθαίνουν από πείνα και τους άλλους που πεθαίνουν από βλακεία και αλλοτρίωση, συνείδηση της επαναστατικής χειραφετικής αναγκαιότητας των καιρών μας έχουν μόνο μειοψηφίες προς το παρόν. Δεχόμαστε το ενδεχόμενο τέτοιες μειοψηφίες να μην μπορούμε καν να τις αναγνωρίσουμε σαν επαναστατικές εξαιτίας των θεωρητικών ή εμπειρικών μας ελλείψεων. Κι ακόμα: φοβόμαστε πως η όποια επαναστατική χειραφετική δράση υστερεί μεθοδολογικά και ως προς την αποτελεσματικότητά της - σήμερα και αύριο. Σημαίνουν όλα αυτά σι δεν έχουμε την απάντηση που αντιστοιχεί στην ερώτηση «ποιά είναι τα κοινωνικά υποκείμενα της επαναστατικής αντιεξουσίας σήμερα» - και σι δεν αποκλείουμε την πιθανότητα αυτά να διαμορφωθούν συνειδησιακά και να κατακτήσουν την θεωρητική και πρακτική τους συνοχή όχι έγκαιρα, πριν το οριστικό ξεδίπλωμα της καπιταλιστικής / κρατικής βαρβαρότητας, αλλά κατά τη διάρκειά του.

Αλλά δεν επιδιώκουμε μετάθεση ευθυνών, ούτε γυρεύουμε πίστωση χρόνου. Το μέτρο των λόγων και των πράξεων, δικών μας και οποιοδήποτε άλλων, δεν μπορεί παρά να είναι η κοινωνική, κομμουνιστική, αντιεραρχική επανάσταση και τίποτα λιγότερο.

Κάθε τι κρίνεται, κάθε τι πρέπει να κρίνεται, σαν αληθινό ή ψεύτικο, σαν πράξη ανταγωνισμού ή σαν πράξη κυριαρχικής σε οποιαδήποτε κλίμακα, ανάλογα με το αν συμβάλει σ' αυτήν την υπόθεση, ή αν εκτρέπεται απ' αυτήν, με οποιαδήποτε πρόφαση.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΧΑΡΤΟΥ